

קתדרת חייקין לגאואסטרטגיה
אוניברסיטת חיפה

ארנון סופר

אתגרי ישראל 2016

המלצה לסדר עדיפויות לאומי

קתדרת חייקין לגאואסטרטגיה
אוניברסיטת חיפה

אתגרי ישראל 2016

המלצה לסדר עדיפויות לאומי

ארנון סופר

ינואר 2016

קתדרת חייקין לגאואסטרטגיה, אוניברסיטת חיפה

הקתדרה עוסקת בנושאי הביטחון הלאומי שלהם ביטוי מרחבי, דוגמת משאבים טבעיים ותפוצתם, פריסת האוכלוסייה, התשתית הפיזית והמרכיבים הסביבתיים. הקתדרה מפרסמת ניירות עמדה, נותנת ייעוץ למקבלי החלטות בכירים, יוזמת מחקרים, ימי עיון וכנסים, מוציאה ספרים ועבודות מדעיות ומסייעת לתלמידי מחקר בתחומים הנזכרים לעיל. כמו כן עוסקת הקתדרה בהפצת הנושא בבתי הספר התיכוניים ומוסדות אקדמיה.

ראובן חייקין ז"ל (1918–2004)

ראובן חייקין נולד בתל אביב, היה שותף בכיר במשרד רואי החשבון סומך-חייקין, גילה עניין רב בגאוגרפיה ובגאופוליטיקה וסייע רבות לתחומים אלה באוניברסיטת חיפה.

יהי זכרו ברוך!

ראש הקתדרה: ארנון סופר Soffer@geo.haifa.ac.il

עריכת לשון: עפרה פרי

עריכה גרפית והבאה לדפוס: נוגה יוסלביץ

הודפס בישראל בשנת 2016

© כל הזכויות שמורות לקתדרת חייקין לגאואסטרטגיה באוניברסיטת חיפה

ISBN 965-7437-49-0

הדפסה: דפוס גסטליט

<http://ch-strategy.hevra.haifa.ac.il>

תוכן העניינים

5	מבוא
9	אתגר ראשון: דמוגרפיה 2015 ואילך
10	1. סיפוח יו"ש - סוף החזון הציוני
10	2. בישראל של הקו הירוק יש רוב יהודי מוחץ
12	3. מזרח ירושלים - מקום שמעולם לא חובר לו יחדיו וגם לא יחובר. די לבלוף!
12	4. מהו הלקח שהימין הקיצוני צריך ללמוד ממאורעות "צוק איתן" ומחודשי הדקירות החל מסתיו 2015?
21	
14	אתגר שני - ישראל הצפופה במדינות המערב - מרשם לאסון אסטרטגי
15	אתגר שלישי - ההתכנסות לתל-אביב והפקרת הפריפריה - מרשם לאסון לאומי
15	1. ישראל איננה עוד מדינה מערבית
16	2. החקלאות - אבן יסוד בביטחונה של ישראל ובהגנה על הפריפריה
19	3. פיזור האוכלוסייה - סיפור ישן ובכל זאת חדש
19	אתגר רביעי - לקראת מדינה דתית - האומנם איום?
19	אתגר חמישי - ערביי ישראל והביטחון הלאומי
21	אתגר שישי - הידרדרות סביבתית, חינוכית, בריאותית, מוסרית ובטיחותית
21	אתגר שביעי - החרמות, הפרטה וקפיטליזם חזירי
22	אתגר שמיני - התרופפות החוסן הלאומי
24	אתגר תשיעי - "אין משילות" - תוצאה או סיבה?
26	אתגר עשירי - עולם משתנה ומזרח תיכון מתפורר
26	1. מה מתרחש בעולמנו?
26	2. מדינות המעגל הקרוב
27	3. מדינות המעגל השני והשלכותיהן
28	4. שינויי אקלים!
29	מדוע קשה לי להיות אופטימי, אבל גם לא מיואש - היבט אישי
30	הערת סיכום
33	נספחים
33	נספח 1: איך "משכללים" תחזית דמוגרפית: שיעור קצר למתעניינים בנושא
35	נספח 2: יורם אטינגר: דמוגרפיה יהודית - לא מה שחשבת!
37	נספח 3: קבוצת אטינגר משקרת וקהלי ימין שותים בצמא בדיות אלו
39	נספח 4: מה אומרת רשות המסים על הדמוגרפיה?
41	נספח 5: גיא בכור הצטרף למקהלת מכחישי הדמוגרפיה
42	נספח 6: הדמוגרפיה לא ניצחה: ארנון סופר משיב לגיא בכור
43	נספח 7: מה חושב המינהל האזרחי על הדמוגרפיה
44	נספח 8: משקרים במצח נחושה: למען ארץ ישראל השלמה מותר לבדות נתונים!

פתח דבר

המהדורה הראשונה של חוברת זו, שיצאה לאור בטרם בחירות 2015, אזלה (3,000 עותקים הועברו למקבלי ההחלטות במדינה ועוד 2,000 כניסות לאתר קתדרת חייקין לגאואסטרטגיה). זוהי מהדורה שנייה עם שינויים כאלה ואחרים שהזמן גרמן.

תודה לעפרה פרי עורכת הטקסט, ולנוגה יוסלביץ על ההבאה לדפוס, כולל השרטוטים. תודה לעשרות המגיבים שבזכותם בוצעו לא מעט שינויים וההחלטה על הדפסת המהדורה הנוכחית, הפעם כדי שתגיע לכל בית ציוני בישראל ובתפוצות.

ארנון סופר

חיפה, ינואר, 2016.

מבוא

במה עוסקים המנהיגות הנבחרת של ישראל בימים אלו, המנהיגות הכלכלית, התקשורת והשיח הרכילותי? בשרה נתניהו, בבר רפאלי, בהטבות שכר לנבחרי האומה. לא פחות חשוב בעיניהם לעסוק שוב ושוב כיצד, מתי ולמה נסגרה המסעדה של מיכל אנסקי, באותה נשימה דנים ב"ועידת השלום" ההזויה והמצחיקה של עמוס שוקן, לסרס או לא את חתולי תל-אביב, תנו לצה"ל לנצח, ו"בעזרת השם" הכול יסתדר כמו שרצינו וכמו שזה כבר קורה 3,200 שנה. אבל הכי חשוב זה לעסוק באורן חזן, תופעה ביזארית ודוחה, המעידה יותר מכול מיהם נבחרינו האמורים לתת מענה למה שאביא בעמודים הבאים.

לעומת נושאים כבדים אלה, בעוד הבית בוער, אין אזכור למשל לעובדה ש**ישראל אינה עוד מדינה מערבית**, כי היא שוכנת במזרח התיכון. זאת אינה שאלה היפותטית, כי נגזרת ממנה שורה של החלטות שיש לקבל, של יוזמות מדיניות, של עשה ולא תעשה, אבל מנהיגי האומה (ה"ביבים", ה"בוזים", ה"לפידים", ה"בנטים" ה"איבטים" למיניהם) חושבים שאנו עוד מדינה מערבית וראו במה הם עוסקים. אז זהו, שהיא לא!

לכן מה שמותר ואסור בלונדון, באוסלו או בניו יורק איננו רלוונטי לנו, ואסור שיקרה במדינת תל-אביב המייבשת את יתר חלקי המדינה המדממת והניטשת מיהודים. בימים אלו גם פריז ובריסל מבינות שלשאננות והדחקה יש מחיר כואב. אירופה כולה מבניה כי דמוקרטיה, ליברליות וכו' וכו' הן מילים יפות עד שהטרור המוסלמי הקיצוני מכה. והוא יכה ויכה עד שהן יאזרו אומץ ויקראו לו בשם המלא – "טרור מוסלמי קיצוני"! וכשמילים אילו ייאמרו בפומבי, או-אז הן גם יצטרפו לטפל בו ככזה.

להלן אמנה רשימת 14 אתגרים שאני רואה אותם כקיומיים לעתידה של ישראל, ובהמשך אצמצמם לעשרה:

1. סיפוח זוחל של יו"ש מוביל למדינה דו-לאומית – האם זה סוף החזון הציוני?

- א. ירושלים מעולם לא "חברה לה יחדיו". בינתיים אנו מאבדים אותה כבירת ישראל! די לבלוף!
- ב. בקעת הירדן, לספח או לא?
- ג. סיפוח אזורי C. האם זה הפתרון? האם העולם יקבל מפה ובה כ-100 בנטוסטאנים?
- ד. אולי נאפשר תנאים לשתי מדינות לשני עמים גם אם המדינה הפלסטינית תקום רק בעוד זמן רב? המשמעות היא פינוי חלק גדול של ההתנחלויות. האם זה אפשרי? אני בטוח שכן.
- ה. אולי ללכת על גבולות קבע חד-צדדיים? לדעתי זאת הדרך היחידה האפשרית, כי אין ולא יהיה לנו פרטנר פלסטיני להביא לקץ הסכסוך.

2. ההתכנסות לת"א היא הפקרת הפריפריה

הפריפריה בצפון, בדרום ובעצם גם במזרח, דהיינו ירושלים – מופקרת, עד כדי איום אסטרטגי על ישראל. יש הטוענים כי ההתכנסות לתל-אביב מאפינת תהליך גלובלי נורמלי, ולכן לא צריך לצאת נגדו. זה היה יכול להיות נכון, אילו היינו עוד מדינה מערבית, נניח אוסטרליה או הולנד. אבל בתהליך הזה אנו מפקירים את פרברי תל-אביב לפגעים מכל הסוגים, כי אי-אפשר גם "להלבישה שמלת בטון ומלט" וגם לקוות שהנחלים ימשיכו לזרום במסלולם. יש החושבים שארבעה-חמישה ימי גשם זלעפות בשנה אינם מצדיקים שינוי בדרך בנייתה של עיר זו. כלומר, מותר להמשיך ולהרוס כל חלקה טבעית במרחב זה בשם הסיסמה "אכול ושתה כי מחר נמות"!

3. ישראל צועדת לקראת היותה מדינה דתית

בריחת החילונים כבר החלה, הם אינם מחכים לנתונים המספריים, הם רואים מה קרה לחיילות במקהלות צה"ל, בהדגשת הנופלים הדתיים במלחמות ישראל, בממדי ההשתמטות של החרדים משירות צבאי והגיבוי הממלכתי לכך, ועוד כהנה וכהנה. האם אפשר למנוע מהלך כה דטרמיניסטי? אני בטוח שלא! ומה יהיה על כלכלת ישראל אם יימשך תהליך ההדתה (על פי נגידת בנק ישראל)? אבל מותר גם לשאול: מה רע במדינה דתית? אפשר למנות הרבה יתרונות לתהליך כזה ודווקא במזרח תיכון מטורף כמו זה המאיים עלינו.

4. ישראל המדינה הצפופה במדינות המערב

עולם צפוף הוא עולם אליים. הוא עולם של נדל"ן גבוה, של מפגעים סביבתיים קשים (חיפה כמודל!), של תוהו ובוהו בכבישים. אני בטוח שנושא הכבישים יעלה למקום הראשון בסדר היום הלאומי כבר בקרוב.

5. הبدوים בנגב

מבעיה קטנה וממטרד זניח הם הפכו לאיום אסטרטגי על ילדיהם-הם מכאן ועל המדינה מכאן. אין שום סיכוי להעלות את צה"ל לדרום בטרם תטופל סוגיה זו.

6. ערביי ישראל (מרכז-צפון)

הפקרתם של ערביי ישראל הופכת לאסון, בדרך לפצצה מתקתקת! מה עושים? אולי שילובם האמיתי בחיי המדינה ייתן מענה ולו חלקי לדו-קיום? האם אפשר לשלבם באווירה השוררת במדינה? לקיצוניים שבינינו אומר, כי לא תוציאו אותם מכאן ולא יעזור לכם דבר. אין לפנינו הרבה אפשרויות – לחיות לידם ואתם תוך הרס הדדי מתמשך או לנסות להוריד מתחים ולחפש כל סדק לגישור על פערים, כמובן באכיפת החוק והריבונות.

7. הזנחת החקלאות והפקרתה

האומנם זהו עניין שולי במכלול האתגרים או פגיעה ישירה בביטחונה של ישראל? למי שאינו מבין מה כתבתי אני מציע לקיים סיור של חצי יום במטולה בדגש על המטעים כדי עשרה מטרים מבתי לבנון או סיור קרוב יותר בכרם שלום במאור או באחיתוב. שם ורק שם תרדו לסוף דעתי.

8. הליכה לקראת עולם שלישי – בתחומים הבאים:

- א. פערים כלכליים
- ב. בירוקרטיה
- ג. שסעים כלכליים-דתיים-חברתיים-לאומיים-איומים ומאיימים
- ד. שחיתות בכל תחום ועניין מלמעלה ועד למטה כיאה למדינות העולם שבין השלישי לרביעי.

ואולי אני מגזים והכול כשורה? על פי החינמון "ישראל היום", אין שום בעיה, אפילו לא אחת, ואילו על פי עיתון "הארץ" הכול חשוך, אין אפילו נושא אחד חיובי.

9. סדקים בחוסן הלאומי

ניירות הקמוס שלי – ממדי השחיתות הציבורית, בריחת החזקים מישראל, המערכת המחוקקת (אורן חזן כמשל), המבצעת (מתי כבר תטפלו בנוער הגבעות?) והמשפטית (כמה זמן עוד תמשכו פסקי דין לאישים מרכזיים בחברה שלנו?) בתהליכי קריסה מאוד מתקדמים. ממדי ההשתמטות משירות צה"ל מטרידים, וכך גם אורכי התורים לקבלת דרכונים זרים.

10. אין משילות

זו משליכה על הכול ובעיקר מזרזת את קץ הדמוקרטיה (בין היתר אלימות מילולית, אלימות פיזית – ברחוב, במוסדות החינוך, נגד בתי המשפט – בכל מקום!). דוגמה טרייה היא הגז שבשעה טובה ומוצלחת נמצא בישראל. מציאת הגז יוצרת סיכוי שסוף סוף נשתחרר מתלותנו באחרים. הגז אמור להיות נקי, בטיחותי, "משלנו". אבל גז זה מגיע לצרכני ישראל בצינור אחד בלבד, ומקום כניסתו לישראל אינו מן הטובים שבאתרים, בלשון זהירה. זאת שאלה קיומית במלוא מובן המילה. אז מדוע לא מוסיפים כניסות נוספות לחופי ישראל ובעיקר לחלקה הצפוני? מתברר ש"אין משילות" אינה רק מטרד אלא איום אסטרטגי ו"אין משילות" היא גם "אין ריבונות": ישראל אינה ריבונית בחלקים נרחבים של המדינה (בנגב הצפוני, בגליל המרכזי, במשולש הקטן, בשכונות בדרום-תל-אביב וגם במרחבים יהודיים גדולים וגדלים שטרם הכירו במדינה הציונית, שאתם ואני מעבירים להם הון תועפות מכספנו וממרצנו מדי חודש, בדרך כלל ב-1 בו, והם בתמורה מחכים לביאת המשיח.

11. יחסי ישראל-ארה"ב - במשבר

- א. משבר יחסים קשה בין הממשל לישראל
- ב. משבר ביחסי יהדות אמריקה עם ישראל על רקע השסע הרפורמי-קונסרבטיבי-אורתודוקסי.
- ג. והיה ואמריקה תיטוש את האזור, על מי נוכל להישען? מתי היה דיון בסוגיה גורלית זו?

12. החרם על ישראל

הולך ומתרחב ובא לידי ביטוי בכלכלה, באוניברסיטאות ובתיירות. ש"הם" אנטישמים, שונאי ישראל, אנו יודעים כבר מאות בשנים, בזה אין כל חדש, אבל האם לנו יש חלק במה שקורה? במה אנו אשמים?

13. שינויי אקלים

האם אנו מוכנים, איך אנחנו נערכים? ראו סופת שלג אחת, או סדרת גשמים אחת באשקלון, רעננה, הרצליה, אופקים או תל-אביב של 2015 - וזו רק ההתחלה.

14. המלחמה הבלתי נגמרת

שכיננו לא מקבלים את ישראל באזור, זה נכון, אבל מה חלקנו-אנו בכל זה? למשל ביחסינו לממלכת ירדן או ביחסינו לתושבי השטחים, בין שאנו רוצים לספחם ובין שבדעתנו להיפרד מהם?

האם לכל האיומים יש אותה החשיבות? לא! האם לוחות הזמנים של כל האיומים זהים? לא! ולכן בידנו לנסות ולדרג את החשוב יותר או פחות בחיפוש אחר המענים.

מתוך 14 אתגרים אלה שמניתי אפרט בהמשך עשרה לפי סדר החשיבות שלי, שמטבע הדברים היא סובייקטיבית. ברור לי שהאחד תלוי באחר וכולם יחד מביאים למשבר בחוסן הלאומי או לחוסר משילות. מייחסים לדוד בן-גוריון את האמירה "אינני יודע מה העם רוצה, אך אני יודע מה העם צריך". ואמנם, לא הכול מקובל על העם, ובעיקר על עם שרובו בור ונבער. מנהיגי ההווה בעידן הטלויזיה "יודעים" מה העם רוצה, מבטיחים לו שמחר הוא יקבל את אשר ביקש, למשל דירה בזול, גבינת קוטג' בחצי חינם, או "נגדע את זרוע הטרור" - משפט שאני שומע כבר כ-67 שנים, וה"זרוע" עדיין נטויה. זהו בן דודו של המשפט החכם "תנו לצה"ל לנצח". בחירת הנושאים לטיפול מיידי היא מאוד פוליטית, וצר לי רק לקבוע שסדרי העדיפויות בהווה אינם מתיישבים עם הצרכים הקיומיים ממש של ישראל.

מנהיג אמיתי חייב לעשות מה שהעם צריך!

אתגר ראשון: דמוגרפיה 2015 ואילך

לוח 1 מציג את נתוני צפי האוכלוסייה בארץ ישראל בשנים 2015, 2017, 2024, 2034. למי שמתקשה בניחותא נתונים גורליים אלו הבאתי את המסקנות שאני גוזר מהלוח, ואני מציע שלוח זה יהיה בכיסו של כל אזרח, ובעיקר של נבחריו הכנסת ושל נושאי תפקידי מפתח.

אוכלוסיית ארץ ישראל 2015–2034 (באלפים)

קבוצה	2015	%	2017	2024	%	2034	%
יהודים	6,218	74.9	6,410	7,087	73.9	8,244	73.2
אחרים	359	4.4	361	390	4.0	400	3.6
סה"כ יהודים ואחרים	6,577	79.3	6,771	7,477	77.9	8,644	77.4
דרוזים	135	1.6	139	160	1.7	175	1.6
ערבים	1,584	19.1	1,595	1,950	20.4	2,355	21.1
נוצרים	163	1.96	167	180	1.9	200	1.8
מוסלמים	1,421	17.12	1,491	1,770	18.5	2,155	19.3
(מהם: מזרח ירושלים)	300	(3.6)	(310)	(350)		(400)	
(בדווים דרום)	220	(2.65)	(230)	(350)		(500)	
סה"כ תושבי ישראל	8,296	100	8,505	9,587	100	11,174	100
(זרים בישראל שאינם רשומים)	(±300)		?	?		?	
יו"ש - ערבים	2,530		2,650	3,550		4,290	
רצועת עזה	1,850		1,960	2,563		3,150	
סה"כ ערביי השטחים	4,380		4,610	6,113		7,440	
סה"כ פלשתינים בא"י	6,099		6,344	8,223		9,970	
סה"כ אוכ"א"י	12,676		13,115	15,700		18,614	
מהם יהודים (%)	51.9		51.6	47.6		46.4	
יהודים ללא עזה (%)	60.7		60.69	57.0		55.8	

הערות:

- כל הנתונים בנוגע לישראל מבוססים על הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה של ישראל (למ"ס) לשנים 2015–2034.
 - הנתונים הנוגעים ליהודה ושומרון (יו"ש) ולרצועת עזה (ר"ע) מתבססים על המינהל האזרחי (צה"ל) + נתוני בסיס פלסטיניים מאז 1997, 2007 ותחזיותי לגבי 2024 ו-2034.
 - נתוני 2017 הובאו על מנת לאמת פרסום של הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה של הרשות הפלסטינית (למס"פ) ב-30.12.14.
- על פי למס"פ, ביו"ש היו 2.83 מיליון פלסטינים. מכיוון שהם כללו את ירושלים במפקד שלהם וכך עשתה גם הלמ"ס, יש לנכות את נתוני ירושלים מהמפקד הפלסטיני. ללא ירושלים (300 אלף) מספר תושבי יו"ש 2.53 מיליון, בדיוק נמרץ כנתוני המינהל הזהים לנתוני!
- לגבי ר"ע 2015 הובאו כאן נתוני צה"ל, בעוד הפלסטינים טוענים ל-1.79 מיליון בלבד.
- בכל מקרה, טענת הפלסטינים כי הם יהיו רוב ב-2017 אינה נכונה. אם נתעלם מ"אחרים" בקבוצה היהודית (לא-יהודים שבאו מברית המועצות לשעבר עם גלי העלייה הגדולים, שנרשמו כ"אחר"), הרי הם צודקים!
- נוצרים בישראל הם ערבים נוצרים, אותם "אחרים" ומעט כאלה שאינם ערבים אך אינם רשומים כ"אחר".

1. סיפוח יו"ש – סוף החזון הציוני

על פי הלוח ב-2015 היהודים מהווים 51.9% מכלל תושבי ארץ ישראל, ב-2024 הם יהיו 47.6% וב-2034 רק 46.4%. טעות לכאן או לשם איננה משנה את הכיוון שאליו צועדת ישראל. תקוות לעלייה רבתי בעקבות גלי אנטישמיות, מגפות, רעידות אדמה ומלחמות אין בכוחנו להעריך. לכן ברור לחלוטין, כי מי שמספח את שטחי יהודה ושומרון יהפוך את יהודי ארץ ישראל למיעוט ובכך יקיץ הקץ על המדינה היהודית (מפה 1). **מפלגה שתביא לסיפוח (רק של כל אזור C) איננה ציונית, היא אויבת הציונית! יש לומר זאת בקול רם ומבלי לחשוש. אני חוזר – כל מפלגה שתספח את יו"ש איננה יהודית ואיננה ציונית! גם אם מנהיגיה חוזרים שוב ושוב על המילים "אהבת הארץ", "זכות אבות" ו"בעזרת השם!" על הוויכוח המלאכותי שיצרו אנשי ימין קיצוני ובהם יורם אטינגר, גיא בכור ומשה ארנס ראו התייחסות עניינית בחלק מן הנספחים. מאחורי הנתונים שהבאתי בלוח 1 מתייצבים צה"ל והמינהל האזרחי, כל מנהיגי הקהיליה הבין-לאומית ומערכות הביון והביטחון שלהם, האקדמיה הישראלית האחראית, זו שאיננה פוליטית, ומוסדות אקדמיים בעולם. איש מבין צוות הימין אינו מבין בדמוגרפיה, אבל יש להם החוצפה לאתגר את מומחי התחום.**

למרות האמור חייב להיות ברור, שכשם שאי-אפשר לבלוע את יו"ש על ידי סיפוח, גם אי-אפשר לנטוש את יו"ש, כפי שמציע השמאל הקיצוני. ברור לכל בר-דעת שפינוי יו"ש עכשיו יכניס לשם את החמאס ומצבה הגאופוליטי של ישראל יורע ביותר. על כן צה"ל חייב להישאר שם אבל להשאיר אפשרות להקמת מדינה פלסטינית בעתיד.

2. בישראל של הקו הירוק יש רוב יהודי מוחץ

בלוח יש בשורה חשובה מאוד לכל יהודי וציוני מודאג. שיעור היהודים בישראל (שבקו הירוק בתוספת מזרח ירושלים ורמת גולן) הוא כ-80% (79.3%). גם ב-2034 שיעור היהודים יישאר גבוה – 77.3%! כל עוד נישאר בתחומי הקו הירוק (בתוספת השטחים שאת סיפוחם קבעה גדר ההפרדה ביו"ש ובהם יותר מ-75% מכלל המתנחלים ביו"ש), ישראל תישאר יהודית בטווח הרחוק, שכן הריבוי הטבעי של היהודים גבוה יחסית ויישאר כך לעת עתה, בעוד הריבוי הטבעי של הערבים נמצא בירידה אטית כבר מאז 1970 וכנראה יוסיף לרדת.

לנוכח נתונים אלה יש לשאול, אם הרעיון להעביר את ואדי ערה על 200 אלף תושביו לשטח הפלסטיני ובכך להפוך את כביש 6 לגבולה של ישראל ממזרח הוא רעיון רצוי. במקרה כזה, אין ספק שביטחונם של אזרחי ישראל הנוסעים בכביש חשוב זה יורע מאוד. ואם כבר מדברים על "להעביר", אולי זה הזמן להודיע כי אנו מוותרים על מזרח ירושלים כדי שתהיה בירת המדינה הפלסטינית.

צודק נפתלי בנט בטענו כי הנגב מתנהל ללא חוק. ובכן, שאלה לי אליך, השר בנט – מדוע אינך מציע לפתור את בעיית הבדווים בדרום על ידי ריכוזם וחינוכם ואכיפת החוק שם? תפסת מרובה

לא תפסת! במקום להכביר מילים על אהבת הארץ, במקום להאיץ את סיפוח יו"ש, אהב את הארץ במעשים ריאליים, והתחל בבקשה עם הנגב.

3. מזרח ירושלים – מקום שמעולם לא חובר לו יחדיו וגם לא יחובה. די לבלוף!

בירושלים מתגוררים כיום כ-300 אלף ערבים – 38% מכלל תושבי העיר. בשנת 1967 הם היו רק 26% (ראו לוח 1). בעוד כשני עשורים הם יהיו חצי מתושבי העיר (על פי מכון ירושלים). האמת שגם ב-2015 איש אינו יודע בדיוק כמה פלסטינים מתגוררים בעיר. אבל כן ידוע שהם חיים בתנאים בלתי נסבלים, ושלא באשמתם הם הפכו את בירת ישראל מעיר שתענוג לחיות בה לעיר ענייה, אלימה, דוקרת, מלוכלכת בלתי נסבלת! הגיע הזמן לצעוק את האמת: **ירושלים מעולם לא "חברה לה יחדיו" ויש להודות בחלוקתה ומיד! די לבלוף!** מיהו המנהיג שמוכן לומר את האמת לאזרחי ישראל וגם להציל את ירושלים ואותנו?! (מפה 2)

מהו הלקח שהימין הקיצוני צריך ללמוד ממאורעות "צוק איתן" ומחודשי הדקירות החל מסתיו 2015?

תארו לעצמכם שצה"ל היה מקבל את הנתונים של נביאי השקר יורם אטינגר, גיא בכור, משה ארנס וחבריהם, שעל פיהם אין לנו כל בעיה דמוגרפית בארץ ישראל. דמיינו לכם שצה"ל היה נכנס לרצועת עזה בחושובו כי רק מיליון פלסטינים חיים שם, על פי אטינגר, וכי בשטחי יהודה ושומרון חיים רק 1.4 מיליון – מספרים שהם כחצי מאלה שבמציאות (בעוד שבנוגע לעזה הנתון האמיתי הוא 1.8 מיליון וביו"ש 2.6 מיליון ב-2015!).

אכן, כל בר דעת וסקרן ראה "בצוק איתן" ובאינתיפאדת הדקירות 2015 את התמונות של מאות ואלפי פלסטינים בכל מקום, בורחים, נלחמים, מפגינים, משתתפים בהלוויות המוניות, מיידים אבנים ומאיימים. **כי הם כאן בהמוניהם.** כדאי שהימין ידע כי למען צרכים פוליטיים אי-אפשר לרמות בנושא הדמוגרפי. אסור להחזיק בטענה של "רוח גבית דמוגרפית" או "נסיקה דמוגרפית" או "התרסקות דמוגרפית ערבית". עצם העובדה שרבים וטובים יכולים לאמץ נתונים מופרכים כאלה מעידה על מצב נפשי בעייתי מאוד בחלקים רבים של החברה היהודית בסתיו 2015.

רצף המלחמות הבלתי פוסק היה צריך ללמד את אזרחי ישראל שאסור לנו לחיות בתחושה הכל כך מוטעית, שאנחנו סתם עוד מדינה. שום מדינה אינה נלחמת שוב ושוב על קיומה – ועוד תילחם. ומכיוון שאנו לא סתם עוד מדינה, אסור לנו לספח שטחים מלאי פלסטינים, וחשוב לפזר את האוכלוסייה על חשבון תל-אביב. הכרחי לטפח את החקלאות, ואסור להפריט כל דבר. חלילה לנו מלטפח גלובליזציה קיצונית ולרמות בנתונים דמוגרפיים גורליים – כי אנחנו ממש לא סתם עוד מדינה!

אתגר שני – ישראל הצפופה במדינות המערב – מרשם לאסון אסטרטגי

לוח 1 מגלה, כי בראשית 2015 חיות בישראל 8.3 מיליוני נפשות. עד 2024 יתווספו 1.3 מיליון ובעשור שעד 2034 – עוד 1.5 מיליון. רוב הנוספים יהיו חרדים וערבים, שהם אוכלוסיות עניות יחסית, שיתקשו לממן את כל התשתיות הנחוצות למדינה כה מורכבת. הרי כבר כיום ישראל היא מן הצפופות בעולם המערבי, וללא הנגב התופס 60% משטחה של ישראל, צפיפותה כפולה מזו של כל מדינה מערבית אחרת. פירוש הדבר שיש סכנה להידרדרות לכדי עולם שלישי, לאלומות, לבריחת החזקים מן הארץ.

קשה לציבור להבין שמעתה לא נוכל לסלול עוד כביש ראשי מצפון לדרום. נמשיך להיות תלויים לתמיד בכביש 2, בכביש 4 ובכביש 6, ומיליוני כלי רכב יהיו תקועים בהם שעות ארוכות בפקקים ולא יוכלו לנוע בכיוון לתל-אביב – מרכז הכוח היחיד שמנהיגי ישראל טיפחו ורוממו! ומה יהיה בעת חירום? והאם מסילות רכבת יכסו את הארץ ויגיעו לכל שכונה, פרבר ועיירה? גם אם כן, יחלפו עוד עשרות שנים עד למימוש החלום, ובינתיים כל מי שיוכל יברח מכאן בשל קוצר הראות של מנהיגי ישראל של 2015 וקודמיהם.

זוהי תחזית בלהות, אבל שום מנהיג אינו עוסק בזה כי מדובר בעתיד נכדינו ולא בהווה של חברי הכנסת ושל המנהיגות העכשווית.

יש להבין, כי על פי הריבוי הטבעי אנו בעולם שלישי (ריבוי טבעי גבוה מאוד, כדי 12%)! על פי רמת החיים אנו בעולם ראשון (מפותח ועל כן אנו זוללי שטחים, יוצרים הרי אשפה, ביוב, זיהום ומה לא) – כל זה בארץ קטנה שכדי 60% ממנה הם מדבר ושחלקים כל כך רבים ממנה בשימוש צה"ל ולהרבה שנים (50% משטח ישראל מיועדים לביטחון!).

האם יש מה לעשות? בוודאי!

אחת הדרכים היא לצאת מיד אל הים התיכון על ידי הקמת איים מלאכותיים, ולשם להעביר תשתיות מזיקות, זוללות שטחים כמו שדות תעופה, בתי זיקוק, נמלים ומתקני חיל הים. האם מישהו נערך לכך?

הרבה גופי תכנון המתחרים אילו באילו וגופים ירוקים למיניהם קפצו על העגלה ומדברים על האופציה הימית, לא חס וחלילה כמי שתיתן מענה לצורך במרחבים גדולים הנחוצים לישראל, אלא כמרחב שכיום אסור לגעת בו. לדידם, הצירוף איים בים הוא בבחינת טאבו.

אלא שהחיים חזקים מאנשים חסרי מעוף: היציאה אל הים כבר החלה, כמקובל בחברתנו, זו שאין בה משילות וגם לא עשייה מעבר למחר. קודם מחכים שיוקמו איים אד-הוק וכיבושי שטחים מן הים

בזחילה אטית לכל אורך החוף הקצר של ישראל, ורק אחר כך, וכרגיל מאוחר מדי, ינסו ה"מתכננים" לחבר טלאי על טלאי לכלל מערכת אחת. שישכחו מזה.

נזכיר לאותם "מומחי דבר" כי נמלי חיפה ואשדוד כבר נמצאים עמוק בתוך הים וכי הם מוסיפים להתקדם מערבה; כי בחופי ישראל נבנו עשרות שוברי גלים במרבית חופי הרחצה; כי נבנו איים צפים הנקראים **אסדות** – מתקנים ענקיים לצורך כריית הגז מן המים הכלכליים של ישראל ומספרם רק ילך ויגדל, ומספר אוניות גדולות חונות כבדרך קבע למטרות כאלה ואחרות; כי מרינות לסירות וגם משטחים למגורים נבנו בשנים האחרונות ויצרו עובדות בשטח; כי מסופים לצורך ייבוא פחם חדרו יותר מק"מ עמוק לים. תהליכים אילו מן הסתם ימשכו ורק יואצו, והמציאות תנצח כאן כמו שהיא ניצחה למשל את תמ"א 35 ותוכניות רבות אחרות, שבהן מילים ארוכות וערבות לאוזן כיסו מחדלים.

במקביל לשימוש בים יש להמשיך בציפוף הערים, **בבנייה רק לגובה ולא בצמודי קרקע**. יותר ויותר יש לרדת מתחת לפני הקרקע לכל שימוש אפשרי ובוודאי ביטחוני וגם להמשיך בפזור אוכלוסייה **בזון ותקיף** (כי אנחנו הרי לא עוד מדינה בעידן הגלובליזציה!).

אתגר שלישי – ההתכנסות לתל-אביב והפקרת הפריפריה – מרשם לאסון לאומי

1. ישראל איננה עוד מדינה מערבית

אם כל יהודי ישראל ימשיכו להתכנס למטרופולין תל-אביב ולהותיר את הפריפריה ללא יהודים – **סופה של ישראל יחד עם מדינת תל-אביב נחרץ**. גם אם כל תושבי צרפת יעברו להתגורר בפריז והפריפריה תתרוקן, לא יהיה בכך משום איום אסטרטגי על צרפת. זה נכון למרבית 200 ויותר המדינות ברחבי העולם. כי כאמור, ישראל איננה עוד סתם מדינה!

התל-אביבים הוותיקים ומאות האלפים שעברו למטרופולין שלה בשנים האחרונות אינם אוהבים לשמוע דברים אלה. טענתם היא שזו דרכה של הגלובליזציה, והם צודקים. מה שהם אינם מבינים הוא, כי עיר-מדינה יהודית בתחומי תל-אביב רבתי בלבד, במרחב רצחני זה של המזרח התיכון, לא תוכל להתקיים לאורך זמן. חוקי האזור כאן שונים מאלה שבכל מקום אחר. כאן אין ואקום, ובמקום כל יהודי שעוזב את הפריפריה נכנס מישוהו שאינו מכיר בזכויות היהודים על המרחב הנקרא ישראל. המילים דמוקרטיה, ליברליות, אחווה, צדק, רב תרבותיות ודו-קיום בשלום זרות למרחב המוסלמי שישראל ממוקמת בו. אמנם לא נוכל להתקיים בלי הראש החזק של הגוף הישראלי, אבל אסור שהגולם התל-אביבי יקום על יוצרו. מטרופולין תל-אביב נעשה חזק מדי והוא מייבש כיום את כל הפריפריה הישראלית, ומה שמותר בטוקיו, בלונדון ובפריז אסור בישראל.

אם הפריפריה תיעזב לגמרי מיהודים, תישאר במזרח התיכון לא מדינה יהודית אלא עיר-מדינה בשם תל-אביב, בין חדרה-לאשדוד, שסופה נחרץ!

האם אין שום מנהיג אחראי המציע לטפל בעניין קיומי זה? חוששני שלמנהיגי ישראל של 2015, המבינים בסושי, בגלריות, בבתי קפה ובקרוואסונים טריים אין קמצוץ של מושג מהי "פריפריה לאומית" ומהו איום קיומי (ראו את המסמך שלי *מדינת תל-אביב - איום על ישראל, 2006, 2008*). ראו את מפת פריסת האוכלוסייה הפלסטינית בארץ-ישראל כולה לעומת "מדינת תל-אביב" (מפה 3) ותבינו שאין זה ויכוח אקדמי אלא איום קיומי!

מעבר לפן האסטרטגי יש כאן עיוות ואי-צדק זועקים לשמים - הפריפריה מופקרת מבחינת ביטחון, בריאות, חינוך, תרבות, הכנסה לנפש - הכול! ומדובר ביהודים ובערבים באותה המידה.

אי-אפשר שלא לציין כי בשנה זו סוללים כבישים לפריפריה, עיר הבה"דים מתמלאת בפעילות, יחידות צבא אחרות זזות לאטן לדרום, באר שבע מלאה בעשייה חיובית. אבל אם בד בבד עומדים למלא במגדלי מגורים את מחנות הצבא המתפנים במרכז, ובהם תל השומר, צריפין וגלילות - אז מה הועילו חכמים בעשייתם?

2. החקלאות - אבן יסוד בביטחונה של ישראל ובהגנה על הפריפריה

מה לא אמרו וכתבו על חקלאי ישראל? חומסים, שודדי קרקעות, הורגי תנים ועופות וגונבי מים. אמנם, חקלאי ישראל הם רק 2% מכלל המועסקים במדינה, אבל הם מחזיקים במרבית המרחב הפורה שיש לנו - כשלושה מיליון דונם. מלבד הסלט הטרי, החלב והגבינות שהם מספקים לנו, הם צובעים לנו מדינה בירוק, הם הקשר בין עם לאדמתו, הם משתמשים במי הביוב שאנו יושבי הערים מייצרים, והכי חשוב - הם ורק הם שומרים בגופם ממש ובבתיהם על גבולות ישראל, מראש הנקרה ומטולה בצפון ועד לאילת בדרום - סביב-סביב (מפה 4).

לא הצבא ולא גוף ביטחוני אחר אינו יכול לממש ריבונות על טריטוריה וגם לדעת מה קורה בגבולות האלימים של ישראל, אלא רק החקלאי הנמצא שם יום-יום וכל היום. אמנם הכלכלן אמיר כהנוביץ מתל-אביב ויתר חבריו הכלכלנים בעיר זו אינם מבינים מה אני שח, אך זו המציאות.

כן, גם היום, בשעות אלו, יישובי עוטף עזה משמשים חגורת הביטחון לאנשי הבורסה, לפרופסורים לכלכלה ולנערי האוצר בתל-אביב. מומחים צרי אופק אינם מבינים כי ישראל איננה עוד מדינה מערבית. כלכלנים אלה ממשיכים לעסוק רק בחישובי רווח והפסד, וכך הם מכתיבים את סדר היום הלאומי, תוך התעלמות מחשיבותה של החקלאות של יהודים בישראל לקיומה של מדינה יהודית במזרח התיכון.

מפה 3: "מדינת היהודים בתל אביב" מול פרישת העם הפלסטיני

מפה 4: פריסת החקלאות לאורך גבולותיה של ארץ ישראל - האם אין היא אבן יסוד בביטחונה של ישראל?

3. פיזור האוכלוסייה – סיפור ישן ובכל זאת חדש

אנשים נאיבים ושופרם עיתון "הארץ" משמיצים ומגדפים כבר שנים את כל מי שרק העז לצעוק כי יש לייחד את הגליל ואת הנגב, וכן, גם את ירושלים (אסתר זנדברג, לדוגמה). בסוף 2014 הם שוב קיבלו תזכורת על מה שקורה במקום שמיעוט לאומי מהווה רוב בפריפריה, מיעוט שאינו מכיר בקבוצה שהיא רוב בארץ, אך לא בפריפריה. ראינו, ולא לראשונה בהיסטוריה, מה מיעוט כזה יכול לעשות וגם עושה – הורס, שורף, צועק ומייחל למפלתנו (זה קרה ביום האדמה ב-1996 ושוב ב-1982 ושוב באוקטובר 2000 ושוב באירוע צוק איתן). אך אנשים נאיבים וחפצי טוב וביניהם כל כך הרבה מעמיתי האקדמאיים, אינם מקשיבים וגם אינם זוכרים, ולכן הם נגד פיזור האוכלוסייה ועל כן גם נגד ועדות קבלה, שהן צעד חשוב לממש את הפיזור. הם אינם מביאים בחשבון שבכל מקום בעולם שיש בו קבוצה אתנית לאומית, דתית או שבטית שונה מזו שבמרכז, במוקדם או במאוחר היא תביע דרישות לעצמאות, ובעיקר אם המרכז נחלש או מפסיק לתפקד – וראו את דאע"ש שנולדה רק לאחרונה בין בגדד לדמשק החלשות.

אתגר רביעי – לקראת מדינה דתית – האומנם איום?

הלוח אינו מספר כי אישה חילונית יולדת בחייה כשני ילדים (נכון ל-2015) אישה דתית-לאומית יולדת ארבעה ויותר וחרדית שישה ויותר. הריבוי הטבעי של האוכלוסייה הדתית-לאומית ביו"ש דומה מאוד לזה של האוכלוסייה הברווית בדרום ועומד על יותר מ-3.2% בשנה (נכון לשנת 2014 על פי הלמ"ס).

המסקנה ברורה – ישראל צועדת לקראת היותה מדינה דתית! האם ואיך זה נוגע לכלכלה? לסיפוח יו"ש? לחשש שחילונים צעירים לא יישארו כאן? לאפשרות ששיטת "תג מחיר" תהיה במרכז הקונסנזוס? מנגד, אולי דווקא עליית הדתיים-לאומיים תביא מזרז לירושלים ולירידה בעוצמת כוחה של תל-אביב. אולי יש כאן סיכוי לפריפריה הישראלית על חשבון המרכז. האם מישוה עוסק בזה? מישוה בוחן את משמעות הדבר? (ראו בסיכום מה יש לשבתאי שביט לומר בעניין זה). בכל מקרה, אין מדובר בתחזיות לעתיד רחוק, כי תהליכי ה"הדתה" וחדירת הדת לכל אורחות החיים בישראל הם עובדה קיימת כבר היום. די אם נראה את מעורבותה של מפלגת הבית היהודי בכל תחום ועניין בישראל ובעיקר את חדירת הדת לצה"ל ולמערכת החינוך הממלכתית. עניין זה הוא מהחשובים בנושאים שיש לדון בהם בישראל כבר ברגע זה (הנספחים להלן ממחישים זאת).

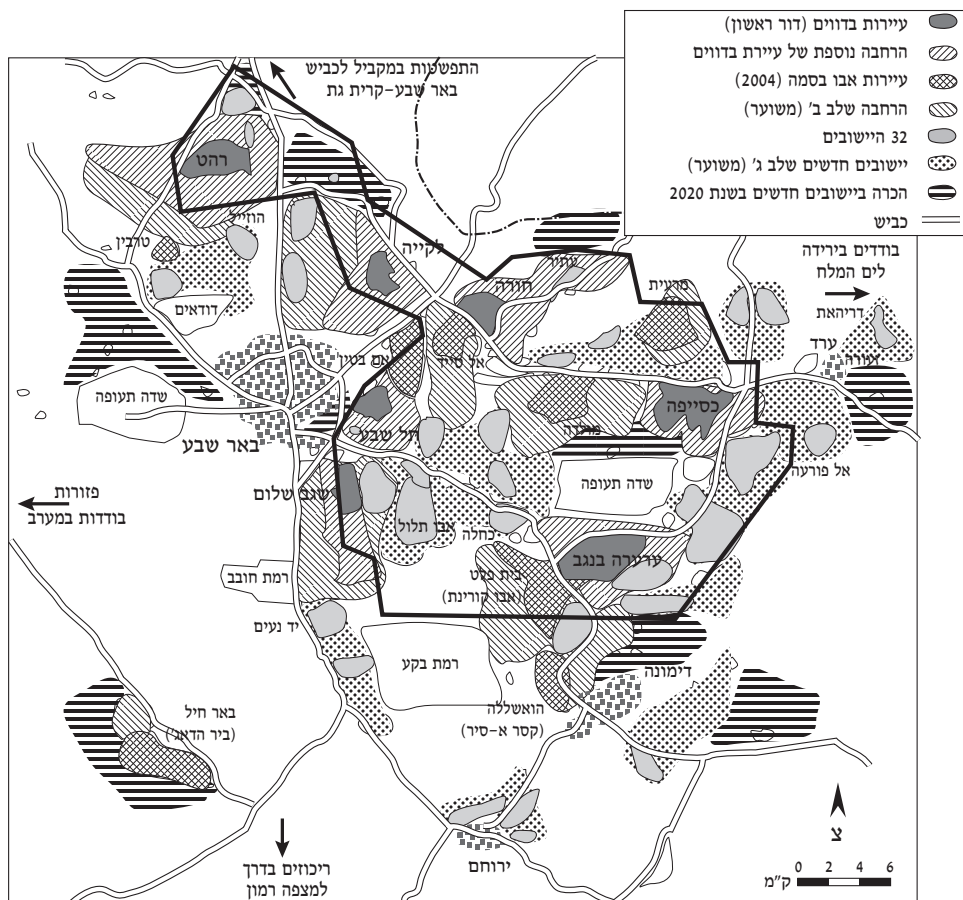
אתגר חמישי – ערביי ישראל והביטחון הלאומי

ערביי ישראל לרבות תושבי מזרח ירושלים, מונים 1.6 מיליון נפש, ובעוד כשני עשורים הם יהיו כ-2.4 מיליון! האם מנהיג כלשהו (מלבד משה ארנס) חשב אי פעם לבנות אסטרטגיה לשילובם

בישראל? מה יקרה אם 21% מכלל תושבי ישראל לא יעמדו דום בעת הנפת הדגל ובעת שירת ההמנון, יחרימו בחירות, לא ישלמו ארנונה ומסים ולא יצייתו לחוקי הבנייה ולחוקי ישראל בכלל? אינני רוצה לחשוב מה יהיה בתנאי עימות כולל במרחב וכיצד הם יגיבו. רמז לכך קיבלנו ב"חודשי הסכינים" של סתיו 2015 והאווירה אוהדת דעא"ש בחברה זו בסוף שנה זו. מה יהיה על הפריפריה אם רק הם יתגוררו שם – עניים, מתוסכלים וזועמים – ונזכיר לכולם כי הם חלק מהעם הפלסטיני.

מי ממנהיגי ישראל של 2015 באמת מוטרד מהצפי שעל פיו אותם בדווים בנגב הצפוני, שב-2015 מונים 220 אלף נפש, ימנו בעוד שני עשורים **חצי מיליון נפשות** – כרבע מכלל ערביי ישראל? כ-60% מהם יהיו ילדים; ילדים ערומים, ללא חינוך מינימלי, מוסתים, זועמים ואלימים (מפה 5).

ממשלות ישראל בורחות מהנושא על ידי הקמת ועדות קיקיוניות בזו אחר זו כדי לדחות החלטות קשות, ובינתיים מתפתחת בנגב הצפוני מציאות בלתי נסבלת ובלתי הפיכה, ומשם גולשת לכל עבר.

מפה 5: באין משילות, כך יראה הנגב הצפוני ב-2030 ואולי כבר ב-2020

כבר כיום התופעה נראית באזור ראשון-לציון-רחובות ורמלה, וזה לא ייעצר שם. איזה סיכוי יש לכל המפעל של העברת צה"ל לנגב במציאות זו? מה הערך של בניית יישוב כצור יצחק והנחת חומות חוצצים בינו לטייבה, אם טייבה תעלה לצור נתן ותיישבו ותהפכו ל"טייבה עילית" כמו שקורה בנצרת עילית, בכרמיאל ובירושלים? רוצה לומר, בלי פיתוח יישובים ערביים לא ניתן יהיה לעצור את מה שרמזתי כאן.

אתגר שישי – הידרדרות סביבתית, חינוכית, בריאותית, מוסרית ובטיחותית

היכן במצעי כל המפלגות ניכרת התייחסות גם **לאדם הישראלי**, לאיכות החיים היום ומחרתיים? אינני מרחיב יתר על המידה בנושאים אילו בהנחה שחשיבותם אכן מובנת מאליה כמעט לכל מנהיג ישראלי. שהרי מדינה שהיא כל כך קטנה, צפופה, שסועה, הנלחמת על קיומה יום יום, עם תרבות של "בקשיש" בכל רבדיה, עם סממנים רבים של עולם שלישי, לא תוכל לשרוד לזמן רב במזרח התיכון.

בחברה כמו זו שאני מתאר, כל החזקים יימלטו על נפשם מכאן, ופה יישארו רק החלשים, העניים והבורים. בשורה של תחומים המגמות שאני מצביע עליהם רומזות שזהו הכיוון, אלא אם כן עם מוכשר זה יתעשת ויבצע שינוי כיוון, ובמהירות.

מי שם למעלה עוסק ברצינות בהידרדרות של המערכות שמניתי? מי שאינו מבין את הקשר שבין אתגרים אלה לחוסן לאומי ומכאן לביטחון לאומי, או מתעלם מקשר זה, אינו רשאי להנהיג אומה.

אתגר שביעי – החרמות, הפרטה וקפיטליזם חזירי

זה שנים שאני זועק באוזני פוליטיקאים ואנשי כלכלה: אל תפריטו הכול, אסור היה להפריט את אל-על ולא את צים ולא את בתי הזיקוק ומפעלי הפוספטים והאשלג ויתר המפעלים הלאומיים השייכים לכולנו, כמו מפעלי המים והביטחון. אבל אני מצחיק אותם!

בין 20 ל-24 בחודש יולי 2014 נוכחנו כיצד ידידינו ברחבי העולם משביתים את הטיסות לישראל ומשאירים אותנו לבד. כל המזמורים על מדינה מערבית ככל מדינות המערב התנפצו מול מציאות פשוטה – אנחנו לא עוד מדינה מערבית והחרמות נגדנו הן רק בתחילת הדרך! החרם האקדמי זוחל לאטו ומתפשט בכל העולם המערבי, החרמות על מוצרי ההתנחלויות הוא ראשיתו של תהליך שיסתיים באי מתן שירותים בנמלי הים והיבשה במערב ואולי גם של אי הכנסת תיירים מישראל לארצות שונות.

בנימין נתניהו, ראש הממשלה, אתה מאמין גדול בקפיטליזם, אבל יש גם קפיטליזם נאור יחסית. התפתח כאן קפיטליזם חזירי, אכזרי, ובחברה לוחמת כישוראל אין לקבל מודל כלכלי כזה. חברה עם ססעים כלכליים, חברתיים, דתיים ותרבותיים כשלנו לא תשרוד במציאות הזאת.

האתגר השמיני והתשיעי אינם עומדים בפני עצמם, הם פרי שבעת האתגרים שלא טופלו עד היום והמערערים על יכולתנו להתקיים במזרח התיכון

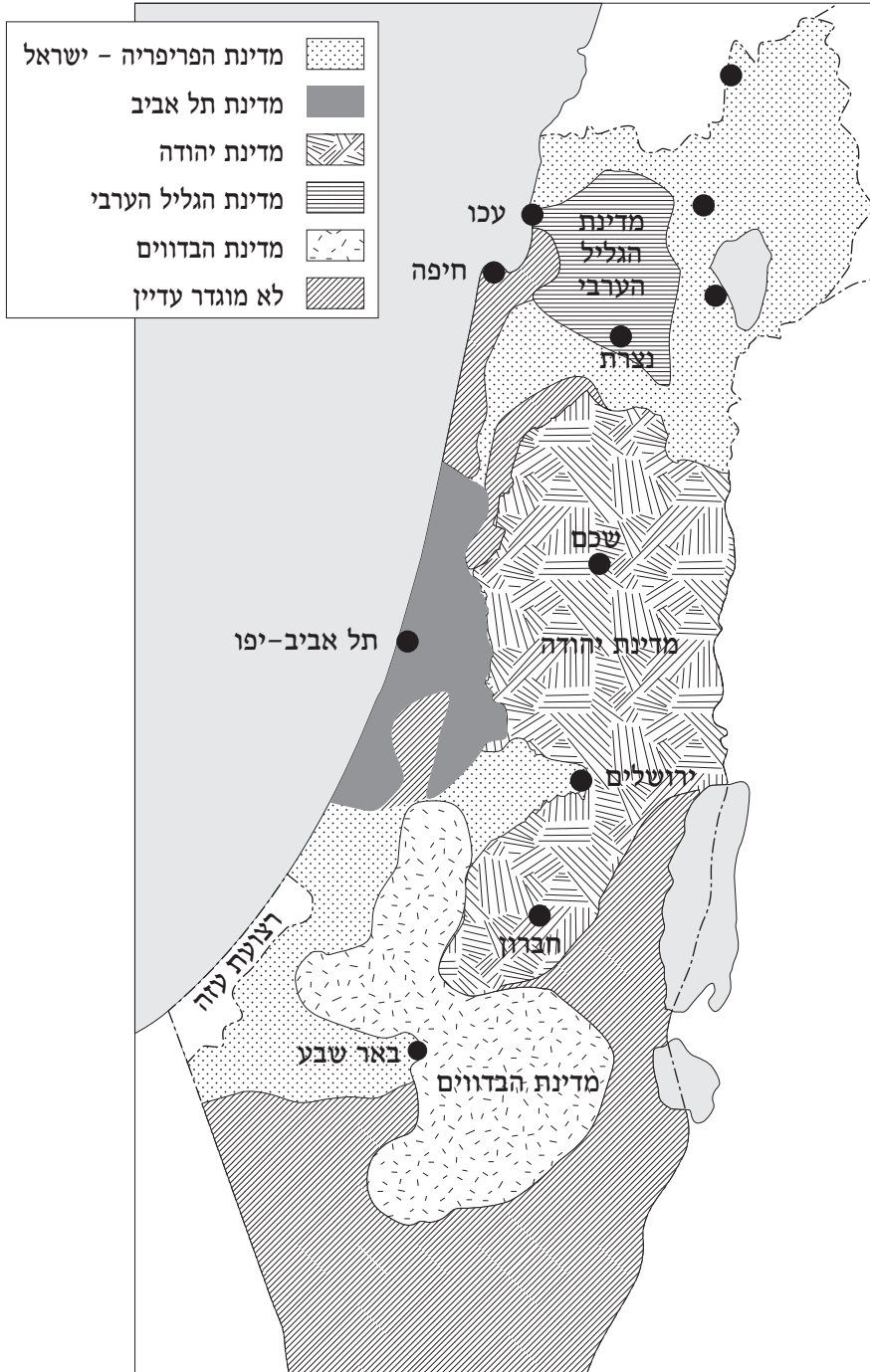
אתגר שמיני – התרופפות החוסן הלאומי

אינני מקבל את מדדי החוסן שמפרסם כנס הרצליה מדי שנה, מדדים הבנויים על שאלות וניתוחים סטטיסטיים עקרים, ולמרבה הפלא תמיד אופטימיים.

כיצד אני מודד חוסן לאומי? על פי אורך התורים בשגרירות השונות לבקשת דרכונים (כן, גם מליטא, רומניה, פולין, גרמניה – כי אבדה הבושה בישראל!); על פי ממדי היציאה מהארץ של אוכלוסיות חזקות; על פי גודל השטחים שכבר אין בהם ריבונות ישראלית יהודית; על פי שעות השהייה בחדרי המיון בבתי החולים; על פי ממדי ההשתמטות משירות בצה"ל; על פי מספר חברי הכנסת ומנהיגים אחרים הנחקרים על גניבת כספי מדינה – מדינה שהיא תחת איום קיומי אמיתי; על פי השיח בציבור הישראלי בשנת 2015 הדרן בהבחנות בין מדינה יהודית, חילונית-דתית, דמוקרטית, ציונית, אזרחית, דו-לאומית; על פי החשש מן השימוש במילים "ייהוד הגליל והנגב", "ועדות קבלה" ו"אכלוס הפריפריה"; על פי העמידה על הזכות להיות אגואיסט תל-אביבי שאינו חייב כלום לאף אחד, ומנגד מן העמידה על הזכות להביא 19 ילדים לעולם ולדרוש ממני לממן את גידולם.

אני מודד חוסן לאומי על פי המבנה השבטי של ארץ ישראל בשנת 2015 (מפה 6): תל-אביב לעומת הפריפריה; ערביי יו"ש ועזה לעומת ערביי ישראל (פלסטינים המתגוררים בישראל); השבט הדתי-לאומי ולידו השבט החילוני ולידם השבט החרדי; בפריפריה תתי שבטים כמו של יהדות מרוקו וכורדיסטן ואלה מול אשכנזי תל-אביב; מתנחלים (מתיישבים) לעומת האחרים; טייקונים לעומת יתר העם; שמאל רדיקלי מול ימין קיצוני; נוער הגבעות ותג מחיר מול חברה שפויה; ועוד מדד עצוב ומאוד ישראלי: ממדי אובדן הבושה מלמעלה בקרב קודקודי השלטון ועד למעמדות הנמוכים.

כן, מדובר גם בפרקליטים ובמבקרי מדינה, יועצים משפטיים וסתם עורכי דין, דרך ראשי עיריות, מנהלים ב"נתיבי ישראל – החברה הלאומית לתשתיות תחבורה" (לשעבר מע"צ), במינהל מקרקעי ישראל, בקרן קיימת לישראל ובגנרלים שבלי בושה מתרוצצים בין שמאל לימין ומציעים את מרכולתם ואת הידע שצברו ללא שום אידאולוגיה או תפיסת עולם ערכית כלשהי. לידם נציין מאות אנשי מפתח בחברה הישראלית, הנושאים תארים אקדמיים מפוברקים ונציין מה קורה לניצבים מהמשטרה, או לאנשי אקדמיה שביין יתר מעלליהם, נותנים יד לבחירה של זוכי פרס ישראל על ידי ועדות מפוברקות, שבינן למצוינות האקדמית אין ולא כלום. ואם בכך אין דן, מי המנהיג שמוכן

מפה 6: ה"פדרציה" של המדינות והשבטים בארץ ישראל - 2016

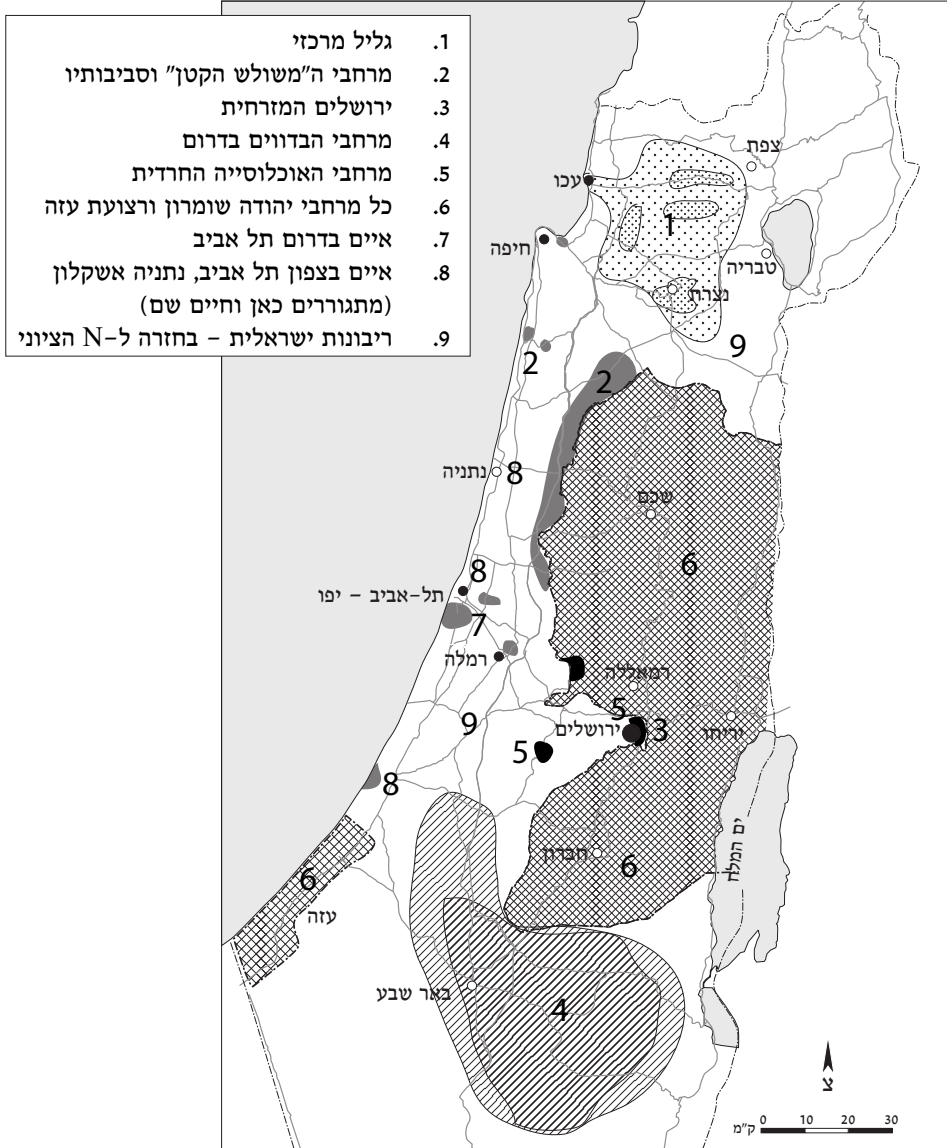
להבטיח לי כי יילחם בתרבות המריחה של כל כישלון בעזרת דוברים מטעם, מקורבים, תקשורת מכורה (או קנויה...) המטייחים כל דבר ועניין במילים נפוחות שמעוררות שאט נפש. כן, אלו הם מדדי החוסן הלאומי שלי. חוסן אמרתי, או חולשה נוראה?

אתגר תשיעי – "אין משילות" – תוצאה או סיבה?

אמחיש בקצרה מה פירוש "אין משילות" בעזרת כמה דוגמאות.

- בקרב אוכלוסיית הבדווים בדרום נבנו במשך השנים 60–80 אלף בתים בניגוד לחוק ואין אוכף את החוק. שורת שם אלימות בלתי נסבלת, ניכרת הפקרות בכל דבר ועניין, הדיבורים על פתרונות נמשכים מאז שנות השישים, וכמעט מאומה לא נעשה. בינתיים צצו 60 התנחלויות בדוויות באזור נען, ראשון לציון ורמלה ואפילו בתוך בסיס של צה"ל. מאות התנחלויות בדוויות קמו במישור החוף מהצפון ועד לגבול הרצועה ולמעשה בכל רחבי המדינה.
- הטיפול במסתננים, בחוק הנישואין, באכלוס הפריפריה, בוועדות קבלה להתיישבות יהודית בפריפריה, בהתנהגות מינהל מקרקעי ישראל או מינהל התכנון לגבי אכלוס השוליים הלאומיים – מעיד שאין משילות בישראל.
- אין בושה לאומית גדולה יותר מעצם הקמת "השומר החדש", גוף שבא למלא את החסר בהגנה על רועים-חקלאים יהודים בצפון ובדרום!
- חלקים גדולים בישראל הם ללא ריבונות ישראלית: דגל, המנון, שפה, אכיפת חוק, בנייה כחוק, תשלומי מסים, חינוך ישראלי, גיוס לצה"ל ולשירות לאומי (מפה 7).
- דיבורים על רכבת לכרמיאל, לירושלים, רכבת תחתית בתל-אביב, סלילת כביש 6 לעיר הבה"דים – הרבה מאד דיבורים. מעשים מעטים ובעצלתיים.
- הכנת תכנית מתאר לים של ישראל על ידי צוותים של מביני דבר בנושא זה היא חלום באספמיה. עד מתי?
- אחד מידידי, אלוף בצה"ל, אמר לי: "ישראל מתנהלת אבל לא מנוהלת!". הוא ידע טוב מאוד מה הוא אומר; כמה עוד אפשר לסמוך על "נסים" ועל "נקווה לטוב" ועל "בעזרת השם"? המערכות הבירוקרטיות והמשפטיות חייבות לעבור רפורמה ולהתאים את עצמן לישראל של שני העשורים הבאים.

לסיום סעיף זה אגלה מה ענה לי על פתק אדם שהוא אישיות מרכזית בישראל לשאלתי, מתי נראה כבר את צה"ל יורד דרומה: "זו דוגמה מצוינת להדגים את התפוררות המשילות והמנהיגות, שלטון הפקידים והיעדר החזון". נסכם ונאמר כי אין להשלים עם "הדמוקרטיה האנרכית" כפי שהיא מצטיירת ב-2015! אם לא יתוקן העניין ומהר נמצא עצמנו במקום רחוק מכל דמוקרטיה.

מפה 7: מרחבים בארץ ישראל בהם אין ריבונות ישראלית (מלאה או חלקית)

אתגר עשירי – עולם משתנה ומזרח תיכון מתפורר

1. מה מתרחש בעולמנו?

העולם המערבי הולך ומתנוון, הולך ונעלם. האוכלוסייה בארצות המשתייכות לדת האיסלאם תגדל יותר מכל אוכלוסייה אחרת, ורבות מארצות אלו קרובות לישראל. אוכלוסיית אפריקה גדלה במהירות רבה, והארץ היחידה בעולם שאומללי אפריקה יכולים ללכת אליה רגלית היא ישראל!

הדמוגרפיה במזרח התיכון חריגה על פי כל אמות מידה, די אם נציין כי במאה השנים שבין 1800 ל-1900 הוכפלה אוכלוסייתו, בחמישים השנים שבין 1900 ל-1950 הוא שוב הכפיל את עצמו, במהלך שלושים השנה שבין 1950 ל-1980 חלה הכפלה נוספת! ואם זה לא מטריד מספיק, אזי בין 1980 ל-2008 היא הוכפלה שוב-דבר שאין לו תקדים בהיסטוריה הדמוגרפית.

בשום מקום, בשום מרחב ובשום מדינה אי-אפשר לנהל אוכלוסייה, בעיקר ענייה מלכתחילה, ולהיטיב עמה בקצב גידול אוכלוסייה כזה, והאזור פשוט מתרסק!

2. מדינות המעגל הקרוב

מדינת הלאום במזרח התיכון מתפוררת לשבטים, לחמולות, למשפחות. אם מאז הקמתה של ישראל עמדו מולה ארבע מדינות (מצרים, ירדן, סוריה ולבנון) הרי כיום עומדים מולה או נגדה עשרות קבוצות, כנופיות וארגונים ששייכים כולם לדת האיסלאם, שמתפרקים, מתאחדים וזזים במרחב כל הזמן. האיסלאם, כמו היהדות והנצרות אינו מטיף לטרוח, אבל **עובדה היא שרוב הטרוריסטים ברחבי העולם באים כיום מקרב המוסלמים.**

בחוגי האיסלאם, הנאמנות היא קודם כול למשפחה ולשבט. שבטים אלו מתגוררים במרחבים ללא כל גבולות ברורים, והם עלולים להתאחד או לפעול נגד המשטרים שעדיין קיימים.

מה נעשה במקרה כזה? האם נכבוש שוב את סיני, חלקים מסעודיה או ירדן ואולי את סוריה ואת מערבה של עיראק?

מצרים עסוקה בהגנה על מימי הנילוס מול אתיופיה ויתר השכנות מדרום. אין לה "ראש" לסיני הפריפריאלית. בירדן מתגוררים יותר משני מיליון פליטים סורים וקצת עיראקים והם מטרידים ומאיימים. ממלכת ירדן, שהיא כל כך חשובה לישראל, נמצאת בסכנת התפוררות. על גבולותיה מקישים ארגונים כדאע"ש ואל-קעידה. חובתנו תהיה להגן עליה ואסור לנו להשלים עם האפשרות שדאע"ש תשלוט על הגבול משער הגולן בצפון ועד לאילת בדרום (400 ק"מ).

סוריה, התפרקה לגמרי, ובזאת אינני מחדש דבר. מי שם הריבון? לבנון הייתה תמיד בלתי יציבה, לאחרונה היא גם קלטה כ-1.5 מיליון סורים, וה"סלט" האתני-דתי נעשה נזיל יותר. אם יחליט חיזבאללה לערב את ישראל במשחק, האם נסכים למאות טילים על ראשינו? האם ניאלץ להיכנס ללבנון כמו בעבר והאם תהיה לנו אופציה אחרת? (ל-45 ק"מ? לכל לבנון? אולי רק להשמיד את כל תשתיתה ולהחזירה לימי הביניים תוך זעקות גינוי מאירופה המתנוונת?).

היכן בכל טירוף המערכות הזה נמצא הבית הלבן? נדמה כי בימים קשים אלה אין מלך בארצות הברית. אבל הרי אין בעולם ואקום לאורך זמן, ולכן הוא התמלא על ידי רוסיה, שקלטה מיד עם מי יש לה עסק. מי תהיה המשענת של ישראל במציאות כזו?

3. מדינות המעגל השני והשלכותיהן

רוב מדינות המעגל השני הכושלות הן רב-שבטיות ללא שום בעל בית או כתובת אחראית. טורקיה עסוקה בכורדים, בגבולותיה עם סוריה, עיראק ואיראן וגם עם רוסיה. מנהיגה מתנהג כמו סולטן מודרני אבל חמום מוח ומסוכן לארצו ולסביבתו. עיראק התפרקה כבר מזמן לשלוש ישויות נפרדות. אם יש אור בקצה המנהרה זהו העם הכורדי המתעורר סוף כל סוף ומאתגר את איראן, טורקיה, עיראק, סוריה ודאע"ש, ויש שם פוטנציאל לידידות רבה עם ישראל.

על כל אלה יש להוסיף את ים סוף וסביבותיו, ההופך לעוד חזית פעילה. מבאב אל-מנדב בדרום ועד למפרץ אילת בצפון הכול קורס ומאיים. סומליה, תימן, אריתריאה, דרום סודאן וגם דרומה הן מדינות כושלות, ובמובן מסוים גם הפריפריה המצרית, וכמובן לוב. נפילת ירדן וסעודיה עלולה להפוך את כל ים סוף לבלתי נשלט ועוין, ועתיד השיט הישראלי והאחר בו מוטל בספק. האם נצטרך להיות מעורבים גם שם?

ומה באשר לידידים? האם עדיין יש לנו כאלה בראשית שנת 2015? לא טורקיה, גם לא מדינות אירופה (מלבד גרמניה של אנגלה מרקל) ורק ארצות הברית - בינתיים - ואנו עושים הכול כדי שגם שם זה ייגמר לא טוב.

כנראה אין "כיף" גדול יותר מלהיות "עם לבדד ישכון"!

וברצינות, האם צה"ל ערוך לכל האתגרים שמנינו לעיל? כיצד מכינים את העורף למטחי טילים מצפון, מדרום, ממזרח ואולי גם מן הים? מה עושים למנוע אפשרות בלהות כזאת? מה אומרים לעם הזה? אומרים את האמת, או שהבורסה חשובה יותר? אומרים את האמת או מטרטרים ש"מעולם לא היה מצבנו טוב יותר"? אומרים את האמת או דואגים לכך שהתקשורת תעסוק ברכילות על אורן חזן, על מירי רגב או סתם תשדר תכניות שנועדו לסמם את העם היושב בציון?

האם יש קשר בין המציאות כפי שהצגתי לנושאים הנדונים כרגע בישראל? האם דנים בצורך הדחוף לפיזור אוכלוסייה נכון? בהכרח לבנות איים לשם הקמת נמלי אוויר נוספים? בחוסן הלאומי? באטימות גבולות הארץ? בתחזוק קווי הפרדה בין יו"ש וישראל? ברצון למסמס את גדרות הפרדה? בצורך לתת את הדין על כך שהדבר מסכן את חיי תושבי ישראל?

4. שינויי אקלים!

הצגתי תמונה שחורה למדי, אך טרם נגעתי בהשלכות של שינויי האקלים על ישראל. נראה שבתוככי ישראל נעבור יחסית בשלום את התופעה המבהילה הזאת – אמנם יהיה יותר חם ויבש, יהיו יותר שריפות, יותר נזקים בחופים בעקבות סערות, אך אנחנו נעמוד בזה. שכנינו העניים לא עומדים ולא יעמדו בבצורות ממושכות, בהתחממות גוברת, בצימאון למים. מכיוון ששינויי האקלים ימשכו ולשכנינו לא תהיה תשובה למתרחש, הרי בעתיד הקרוב התווה ובוהו יגבר ואתו גלי המהגרים וניסיונות כניסה לישראל. יש להניח מניסיון העבר, ש"קרטל ארגוני הזכויות" ימשיך במאמציו לאפשר לכל עניי העולם להיכנס לישראל. אני פשוט לא מאמין לארגונים הרועשים הללו.

היש למישהו מחברי הכנסת או מן השופטים עמדה ברורה מה עושים? שישמיע את קולו עכשיו. האם לאטום את הגבולות ביתר נמרצות? האם להתאים את מערכת המשפט למציאות ולא ליומרות חסרות בסיס מציאותי בעולם קשוח? לרדת אל התת-קרקע? לטפח את הסביבה יותר מבעבר שכן זו נפגעת ראשונה מהמחסור במים בעת שינויי האקלים? להתפיל יותר מים?

מה לוועידת פריז ב-2015 ולישראל?

אני שייך לזרם החושב ששינויי האקלים קדמו למהפכה התעשייתית, ולכן לא ברור לי אם יש קשר בין הזיהום הסביבתי לשינויים הנוחתים על כולנו בני כדור הארץ. אבל, עובדה היא שיש שינויים, ולכן יש להיערך אליהם כפי שכבר פירטנו ולא חשובה הסיבה לשינוי – גלובלי מחזורי או מעשה ידי האדם.

מכאן לעמדתני בכל הנוגע להצגה בפריז: הם לא ישיגו את היעדים שעליהם דנו והסכימו, אבל זאת הזדמנות עבורנו להילחם בהפחתת הזיהומים בתוככי ישראל, בלי קשר לוועידות ולהחלטות ולמחויבויות כלפי זרים.

מדוע קשה לי להיות אופטימי, אבל גם לא מיואש – היבט אישי

זה יותר מ-50 שנה שאני מזהה נקודות תורפה של ישראל, חולשות שלה ואיומים (מבית ומחוץ) עליה ומנסה להמליץ לכל המוכן להאזין על דרכי עשייה והתמודדות (זכיתי לחיבור המופלא לחיות בין מגדל השן של האקדמיה לבין מערכות הביטחון זמן כה רב). זה יותר מ-50 שנים אני שומע לאחר כל הרצאה שלי או הגשת נייר עמדה את המשפט: "אתה מגזים, המציאות איננה כזאת". עוברות חמש שנים, ולכל היותר עשר, ואני שומע מאותם המעירים (ראשי ממשלות, שרים, מנכ"לים, אלופים ורמטכ"לים, יועצים, פרופסורים ואחרים) "איך ידעת?". אבל כבר באותו מפגש חוזר הפזמון: "הפעם אתה מגזים!".

בכמה מקרים אכן היו ששמעו, הפנימו וגם עשו, וההיסטוריה תשפוט אם ההצעות היו טובות או רעות. אמנה כמה מהן:

- מימוש הרעיון של הקמת מפעל המצפים (בשנים 1876-1982).
- הקמת הגדר האכזרית בגבול מצרים (2010-2013).
- ההבנה שסיפוח יו"ש הוא קץ החזון הציוני, בגלל האיום הדמוגרפי.
- תוואי גדר ההפרדה ביו"ש, תוואי שאיננו ביטחוני אלה אתני במהות!
- הנסיגה מעזה, שלמרות רעשי תרעומת, בשיחות בארבע עיניים מודים מנהיגי הימין כי טוב שיצאנו משם.
- מעבר צה"ל לנגב – אמנם מעט מדי, מאוחר מדי, אבל גם זה קורה.
- נדמה לי שגם לגבי הגולם שקם על יוצרו, קרי "מדינת תל-אביב", מתחילה לחלחל ההבנה כי יש לשנות דברים, וניכרת עשייה אמיתית לטובת הפריפריה, למשל היקף סלילת הכבישים והרכבות לאזורים אלה. מאוחר מדי, מעט מדי אבל בכל זאת זו שם משהו!

הכישלון הצורב ביותר שלי, עניין שבו נכשלתי לחלוטין (ובוודאי אני מפתיע רבים) הוא בנושא שיפור היחסים בין יהודים לערבים בישראל. זוכרים משה ארנס ועוזרו עמוס גילבוע את המסמך שנתתי להם אישית ולבקשתם על מדיניות אחראית כלפי מגזר זה. מכירים אלפי תלמידיי, במדים וללא מדים, את אזהרותי בעניין צור יצחק, שהרי אם נתעלם מטייבה בסופו של יום צור יצחק תיהפך לטייבה עילית, כמו סיפורה של נצרת עילית מול נצרת, וכרמיאל בלב בקעת בית כרם, חוק הכלים השלובים קיים גם כאן. כל נתבלבל יש צורך בוועדות קבלה ביישובים קטנים ואי-אפשר לקיים וועדות כאלה בערים.

כישלון אחר שלי קשור בפריסת הבדווים בדרום ישראל. כמה מילים נשפכו על הצורך במציאת פתרון לאסון הכפול שם (להם ולמדינה) אך ללא הועיל. מה עשתה המערכת השלטונית בין 1950 ל-2008? מה היא עשתה מ-2008, אחר דוח השופט אליעזר גולדברג ועד היום? לטיפול בסוגיה זו

מינו את אודי פרוור, החליפו אותו בבני בגין, עד מהרה החליפו אותו בדורון אלמוג, אחר כך ביאיר שמיר ואותו באחר, והזמן חולף והטרגדיה לא נפתרה והופכת לאיום אסטרטגי על מדינה שלמה. אוכלוסיית הבדווים מונה כ-2% מכלל אוכלוסיית ישראל אך יושבת על כ-10% מכלל שטח המדינה, נכון ליום כתיבת המסמך.

ב"מבצעי בָּזק" אנו גיבורים, חֶשְׁבוּ על מלחמת ששת הימים, על מבצע אנטבה, קארין איי (האונייה Karine A), חומת מגן, העלאת יהדות אתיופיה. אבל כשצריך גם לטפל בעולי אתיופיה, זה כבר ממש לא מבצע בזק. ולכן ישראל נראית כטלאי על טלאי, כאוסף פתרונות של "זבנג וגמרנו", עד שמתברר מה שידוע מזמן, שהחיפזון מן השטן. כך אי-אפשר להמשיך! האתגרים רבים מדי, מורכבים מדי, מהירים מדי. ה"אין משילות" משתקת, ואין לי ארץ אחרת!

בואו נודה, דמוקרטיה אנרכית איננה יכולה לתת מענה לצרכיה האמיתיים של ישראל.

ואסיים בסיפור מיוחד. לפני עשור ומחצה ישבתי עם ראש הממשלה הנוכחי בנימין נתניהו בחדרו, ועסקנו שנינו בלבד בסוגיות הנ"ל. לפתע הוא קם, ניגש ללוח שבחדרו ואמר: "אני מקבל את כל האתגרים שהנחת על השולחן, אני רושם אותם בטור בצד ימין של הלוח". מימין לשמאל, בחלקו העליון של הלוח, הוא רשם את המפלגות שהיו קיימות אז, בנה מטריצה והתחיל לחשב עם אילו מהן ניתן לפתור כל בעיה שרשמנו. כעבור כמה דקות סיכם: "אני חושש שאני יכול לטפל אולי בשני אתגרים בלבד". שאלתי, ומה עם בעיה א' שנראית לי קריטית. הוא צחק ואמר – "בחיך, היא אולי במקום ה-19...". זה היה רגע של אמת, של בחינה עניינית של המציאות הבלתי נסבלת שבה אנו חיים.

בדמוקרטיה האנרכית שבה אנו חיים אין סיכוי לדעתי לפריצת דרך אמיתית באתגרים המצפים לנו שפורטו כאן (זו מסקנה שלי ולא של נתניהו). לכן אין פלא שאני חושש מהמשך הסיפוח הזוחל, מהתרחבות הקפיטליזם החזירי, מאי פיזור האוכלוסייה ומאי-עשייה במגזר הערבי.

לא נותר לי אלא לצטט את קהלת (א ט): "מה שהיה הוא שיהיה!"

ובינתיים, הציונים החילונים מזדקנים ונעלמים מן השטח, ובמקומם קם דור חדש המאמין שב"עזרת השם" הכול ייפתר, כמו שקרה ב-1939, בימי בר כוכבא, ובמצבים קשים רבים של עמנו רווי הסבל.

הערת סיכום

מאז מלחמת השחרור 1947-1949 לא עמדה מדינת ישראל מול אוסף כה גדול של איומים אסטרטגיים כמו בשנת 2015! חזית הפנים בוערת, חזית החוץ עוברת שינויים כבירים, והמנהיגות עוסקת רק בשולי, במותג, במליצות, בהסטת תשומת הלב מן העיקר לטפל.

אנו מצפים מכם, מנהיגי ישראל, אל תניחו לשאלות הרבות שהוצגו כאן – התוויה מדינית להגברת החוסן הלאומי, מדיניות כלפי הבדווים, פיזור אוכלוסייה, דאגה לבריאות, לרווחה, לחינוך, לצפיפות המאיימת, לשינויי האקלים אך בעיקר למנוע את המהלך שכבר החלו בו (האנטי ציונים) של סיפוח שטחי יו"ש לישראל! אנו מצפים לשמוע מכל המפלגות מה בדעתן לעשות במלחמתן בקשר הבלתי נסלח של הון שלטון-תקשורת-פוליטיקה. מדיניות ברורה איך להגיע לגבולות קבע (מוסכמים או חד-צדדיים) לדרך חיים צנועה יותר, להחזיר את הבושה למנהיגינו, להבטיח כי נישאר רוב יהודי בישראל, לצמצם את הירידה מהארץ ולהגביר עלייה, על ידי שמירה על ישראל יפה ומושכת כבעבר.

מנהיג שלא מתייחס לאמור יש לסלקו מן הבמה הציבורית!

מפלגה שלא עוסקת בנושאים הללו איננה ציונית, גם לא יהודית, ויש להטיח זאת בפניה יום יום ושעה שעה. ולבסוף אביא כאן חלקים מרשימה של שבתאי שביט (ראש המוסד לשעבר) בעיתון *הארץ* במדור "דעות", המוטרד כמוני מהנעשה בישראל.

עיוורון, טמטום, מקום לדאגה

שבתאי שביט, 22.11.2014

אני מודאג באמת בעניין גורל הפריקט הציוני. אני מודאג מהמאסה הקריטית של האיומים עלינו, מחד גיסא, ומהעיוורון והקיפאון הפוליטי והאסטרטגי של הממשלה, מאידך גיסא. מדינת ישראל תלויה בארצות הברית, אך כיום הגיעו יחסי המדינות לשפל שלא היה כמותו. אירופה, השוק הגדול ביותר שלנו, התעייפה מאתנו ונמצאת על נתיב המוביל להטלת סנקציות עלינו.

האנטישמיות ושנאת-ישראל הגיעו לממדים שלא הכרנו כמותם מאז טרום מלחמת העולם השנייה. הדיפלומטיה הציבורית וההסברה שלנו נוחלות כישלון חרוץ, ואלה של הפלסטינים זוכות להישגים רבים וחשובים בעולם. הקמפוסים של האוניברסיטאות במערב, ובמיוחד בארה"ב, הם חממות לצמיחת המנהיגות העתידית של מדינותיהם. אנחנו מפסידים בעולם האקדמי במאבק על התמיכה בישראל. מספר הסטודנטים היהודים המפנים את גבם לישראל גדל. התנועה העולמית לחרם, הימנעות מהשקעות וסנקציות נגד ישראל (BDS), הפועלת לדה-לגיטימציה של ישראל, גדלה, ונמנים עמה לא מעט יהודים.

בעידן המלחמות הא-סימטריות איננו מפעילים את מלוא עוצמתנו, ויש לכך השפעה שלילית על כוח ההרתעה שלנו. שיח ה"מילקי" ומרכזיותו בדיון הציבורי מעידים על שחיקת הסולידריות, שהיא תנאי הכרחי להמשך קיומנו כאן. המרוץ של ישראלים להשגת דרכון זר, המבוסס על כמיהה לנתינות זרה, מצביע על סדקים בתחושת הביטחון.

אני מודאג כי לראשונה אני מזהה בקרב גורמים מרכזיים בציונות הדתית גבהות לב, רהב, ויותר מקורטוב של חשיבה משחית, הששה להפוך את הסכסוך למלחמת דת. אם עד כה היה זה סכסוך פוליטי מקומי, שהתנהל בין שני עמים קטנים, על טריטוריה מוגדרת וקטנה, כוחות מרכזיים בציונות הדתית, באיוולתם, עושים הכל כדי להפוך אותו לנוראה שבמלחמות, שבה יעמוד מולנו כל העולם המוסלמי. באותה מידה אני מזהה בימין הפוליטי בישראל תלישות ובורות בהבנת תהליכים בינלאומיים ומשמעותם לעצמאותנו. בעיוורון ובטמטום ימין זה דוחף את עם ישראל למעמד חסר כבוד של "עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב".

[...] עם ישראל שועט בעיוורון בתוך מנהרת הזמן לעידן בר כוכבא במלחמתו באימפריה הרומית. תוצאת העימות ההוא היתה כמאה שנות קיום לאומי בארץ ישראל ואחריו אלפיים שנות גלות... הציונות הדתית, לעומת זאת, מאמינה ב"אתה בחרתנו". זרם זה מקדש את הטריטוריה מעבר לכל ערך אחר ומוכן בשמה להקריב הכל, גם במחיר של כישלון וסכנה של חורבן הבית השלישי. במקרה של חורבן יסבירו אותו בנימוקים אמוניים של "חטאנו לאלוקינו" ולכן נכשלנו. לכן זה לא סוף העולם, נלך לגלות, נשמר את יהדותנו ונחכה בסבלנות להזדמנות הבאה.... אני מודאג כי חלקים גדולים בעם ישראל שכחו או זנחו את החזון המקורי של הציונות: להקים מדינה יהודית ודמוקרטית לעם היהודי בארץ ישראל.

בחזון הזה לא הוגדרו גבולות, והמדיניות המתריסה הנוכחית חותרת תחת יסודותיו. הניתן וצריך לעשות? צריך לייצר מנוף ארכימדי, שיעצור את ההידרדרות הנוכחית ויהפוך באחת את המציאות של היום.

נספחים

נספח 1: איך "משכללים" תחזית דמוגרפית: שיעור קצר למתעניינים בנושא

נספח זה מבוסס על מאמרי: איך "משכללים" תחזית דמוגרפית. *כיוונים חדשים*, 31, 225-228. שנכתב כתגובה על רשימתו של אלי מייזליש: היכן הם יגורו. *כיוונים חדשים*, 30, 228-233.

מדוע אנו עוסקים כל כך הרבה בשאלות דמוגרפיות? מכיוון שהדמוגרפיה היא המצפן שעל פיו אנו מתכננים ערים, מים, כבישים, נמלים, צבא, וגם בודקים מה קורה אצל האויב, או להבדיל אצל הידיד (למשל גודל האוכלוסייה קובע את גודל השוק; גודל האוכלוסייה בעזה קובע את אופי הכניסה לשם במקרה הצורך).

כיצד עורכים תחזיות? שואלים כמה היינו אתמול, כמה אנו היום, ומחשבים לעוד עשור, או שניים, על פי מגמות שאנו מכירים או משערים. בין היתר, מתחשבים בפריון האישה בעבר, היום, ומנסים להעריך מה יהיה מחר ומחרתיים, על פי קבוצות גיל, עדות, דתות שונות ועוד – מגיעים להערכה כזו או אחרת, וגם שוגים.

כן, שוגים, וכך כתבתי בכל מונוגרפיה שלי בנושא: יש להיזהר מתחזיות, שכן אנו עוסקים בעתידנות. אילו נתתי תחזית על עתיד העם היהודי ב-1930 לשני עשורים קדימה, הייתי נופל בפח – את השואה לא הייתי צופה. אילו נתתי תחזית ב-1950 לגבי הדמוגרפיה העתידית של ישראל שוב הייתי טועה, כי את מלחמת ששת הימים לא הייתי צופה. נתתי תחזית ב-1970 ל-1990, וטעיתי, כי את העלייה הרוסית לא צפיתי...

לכן, חשוב לזכור כי האמרה (המתורגמת מידיש, בה זה נשמע יותר טוב) "האדם מתכנן – ואלוהים במרומים צוחק" מופיעה בכל עבודותיי! האם משום כך אסור לנו לתכנן את עתידנו? האם להשאיר הכול בידי המקרה? לא! לכן אנו משתדלים לדייק, ללמוד משגיאות שנעשו, ואכן, התחזיות משתכללות כל העת, וזה מה שעושים בכל חיזוי באשר הוא.

האם מותר לנו לכלול בתחזית תופעות כמו עלייה, רעידת אדמה, מגפה, אולי פצצה גרעינית או ביולוגית, או שינוי אקלימי? הרי ברור שכל האסונות האלה, או חלקם, אכן יתרחשו בעתיד, הכול יכול להיות. מכיוון שאין בידינו כלים לחזות אירועים כאלה, גם אם ברור שהם יתרחשו, אין הם מובאים בחשבון.

לעניין כה חשוב זה לכל אומה נכנסים בישראל כאלה שמערבבים פוליטיקה וגחמות ולצערי אף זוכים בקהל של מאמינים שוטים. האיש שלו השיבותי אינו חושש מרוב ערבי בארץ-ישראל כולה, שכן "תעבורנה עוד שנים רבות עד שהילדים הרבים במגזר הערבי יצביעו לכנסת..." כך הוא מדמיין

את ארץ-ישראל עם רוב ערבי, אבל כזה שלא מצביע! האין הוא חושש כי במקרה כזה יגדירו אותנו כמדינת אפרטהייד? האם נזכה אז להגנתה האוטומטית של ארצות-הברית במועצת הביטחון?

”ברור שאיש אינו מעוניין באמת לתת לערביי חברון זכות בחירה [...] סיפוח לחוד וזכות הצבעה לחוד”. כך אומר עיתונאי ישראלי ואינו תופס אפילו מה אמר!

פובליציסט זה מגלה את מה שכולנו יודעים, שהימין הישראלי רוצה סיפוח בלי הענקת זכויות לערביי כל ארץ-ישראל. כך הוא יתייצב בפני הקהילה הבין-לאומית, יבקש שלא יטילו עלינו סנקציות וחרמות וגם יבקש מארצות-הברית שתעניק לו נשק מתקדם וסיוע אחר, והם יעשו זאת שוב ושוב. האם הוא יודע באמת עד כמה אנו תלויים במעצמה זו ובחסדיה?

נספח 2: יורם אטינגר: דמוגרפיה יהודית – לא מה שחשבת!

יורם אטינגר הוא נציג גוף המתקרא הצוות הישראלי-אמריקאי, שבין השאר עוסק בהכחשת נתוני הדמוגרפיה הנוגעים לערבים בארץ-ישראל. זהו מה שהוא כותב (פורסם ב*ישראל היום* 9.4.13):

דמוגרפיה יהודית – לא מה שחשבת!

מאת שגריר (בדימוס) יורם אטינגר "במחשבה שנייה: יוזמה ישראל-ארה"ב"

הנשיא אובמה טען ב-21 במרס 2013, ב"בנייני האומה": "לאור המציאות הדמוגרפית מערבית לירדן, הדרך היחידה לשמור על אופייה היהודי והדמוקרטי של ישראל היא באמצעות הקמת מדינה פלסטינית". **הנשיא אובמה הוטעה על ידי עוזריו.**

ההנחה שישראל חייבת לוותר על גאוגרפיה כדי להציל את הדמוגרפיה מנותקת מתהליכים דמוגרפיים בישראל, בעולם המוסלמי בכלל ובקרב הערבים מערבית לירדן בפרט. תהליכים אלו מאשרים **שהזמן פועל לטובת הדמוגרפיה היהודית.**

ב-2013, בניגוד לתחזיות הממסד הדמוגרפי, קיים רוב יהודי של 66% (6.3 מיליון) **בשטח המשולב של יו"ש (1.66 מיליון ערבים) ו"הקו הירוק" (1.65 מיליון ערבים)**, בהשוואה ל-40% מיעוט יהודי **ב-1948** ו-9% מיעוט ב-1900. הרוב היהודי נהנה מרוח גבית של פרויזן ומפוטנציאל עלייה העשויים להביא **לרוב יהודי של 80% ב-2035.**

6.3 מיליון היהודים (כולל 350,000 עולי בריה"מ שלא הוכרו עדין כיהודים על ידי הרבנות) חושפים את **השגיאות השיטתיות בתחזיות הדמוגרפיות.** ב-1898 טען הדמוגרף וההיסטוריון היהודי המוביל, **שמעון דובנוב**, שבשנת 2000 יהיו בישראל רק 500,000 יהודים. ב-1944 צפה מייסד הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה והגורו של הדמוגרפים הישראליים, **פרופ' רוברטו בקי**, שבשנת 2001 יהיו בישראל 2.3 מיליון יהודים – 34% מיעוט. ב-23 לאוקטובר 1987 אמר הדמוגרף **פרופ' סרג'ו דלה פרגולה** ל"דיעות אחרונות" שלא תהיה עלייה משמעותית מבריה"מ. מיליון עולים הגיעו. בספטמבר 2006 כתב **פרופ' ארנון סופר** שבשנת 2011 יהיו ביו"ש 4.5 מיליון ערבים, כפול מהיקף האוכלוסייה לפי הרש"פ – 2.6 מיליון. למעשה, **המספר הפלסטיני מנופח במיליון איש:** כ-400,000 תושבי חו"ל, כ-300,000 ערביי ירושלים הנספרים פעמיים כישראלים וכפלסטינים, ועוד.

בניגוד לתחזיות הדמוגרפיות, **שיעור הפריון היהודי בישראל (3 לידות לאישה) גבוה מזה של מדינות ערב**, חוץ מתימן, עיראק וירדן. מגמת הכרסום-מונחה-מודרניזציה **בפריון המוסלמי** ניכרת באיראן (1.8 לידות), סעודיה (2.3), מצרים וסוריה (2.9). המגמה מואצת על ידי התרחבות חסרת-תקדים של השתלבות הנשים במערכת החינוך הגבוהה, מעבר מהכפר לעיר ושימוש באמצעי מניעה. לעומת זאת, **הזינוק בפריון היהודי** מונחה על ידי אופטימיות, פטריוטיות, אחריות-קהילתית, זיקה לשורשים וכלכלה יציבה.

בניגוד לתובנה המקובלת, **פער הפריון היהודי-ערבי הצטמצם מ-6 לידות לאישה ב-1969 לחצי לידה ב-2012.** שיעור הפריון של יהודיות וערביות בגילאי ה-20 וה-30, ביו"ש וב"קו הירוק", הוא 3 לידות. אבל הערביות במגמת ירידה מתחת ל-3 והיהודיות במגמת עלייה מעל ל-3 לידות לאישה. שיעור הפריון של יהודייה לידת הארץ – 3 לידות.

מספר הלידות היהודיות השנתיות נסק ב-62.5% מ-1995 (80,400) ל-2012 (130,000), בעוד מספר הלידות הערביות עלה רק ב-10% (כ-40,000). ב-1995 היו 2.3 לידות יהודיות לכל לידה ערבית וב-2012 – 3.2 לידות. ב-1995 היה מספר הלידות היהודיות 69% מסך הלידות וב-2012 – 77%. ב-2013 חל מהפך בירושלים ושיעור הפריון היהודי (4.2 לידות) גבוה מהערבי (3.9). **הפריון היהודי מזנק למרות הכרסום הקל בפריון החרדי** - בעקבות ההשתלבות בשוק העבודה – **ועקב עליית הפריון החילוני**, במיוחד בקרב משפחות עולי בריה"מ ו"הצפוניים".

הממסד הדמוגרפי שגה קשות בגלל התעלמותו מהתמערבות הפריון הערבי, מייחודיות הפריון היהודי בישראל ומפוטנציאל העלייה.

כל הטוען שהיהודים נידונו להפוך למיעוט מערבית לירדן טועה באופן דרמטי או מטעה באופן שערורייתי.

עד כאן אטינגה. בנספח 3 מובאת תשובתי לסיפורים הדמיוניים והמטעים בכוונה תחילה בדבר הלידות היהודיות, המסבירה מדוע חצי אמת גרועה משקר.

נספח 3: קבוצת אטינגר משקרת וקהלי ימין שותים בצמא בדיות אלו

(ארנון סופר, 1.10.14)

לוח 2: שיעורי יהודים (בא"י) בשנים נבחרות

שנה	אחוז היהודים מכלל תושבי ישראל (לא א"י!) וללא זרים, מסתננים, שבח"ם ותיירים
1968	85.6
1978	84.0
1988	81.7
1998	79.2
2005	75.9
2009	75.5
2014	74.9
תחזית למ"ס:	
2025	73.8
2035	73.1

האם יש לנו רוח גבית? נסיקה יהודית? התרסקות ערבית? ניצחון דמוגרפי יהודי? יורם אטינגר, גיא בכור, גבי אביטל, יעקב פייטלסון וחבריהם טוענים שכן! נראה מה אומרים מספרי הלמ"ס. צריך להוסיף לנתונים אלו את ה"אחרים" (נוצרים שאינם ערבים או רוסים-יהודים שהרבנות לא מכירה ביהדותם) נוסף את שיעורם - 4.4% החל משנת 2005, אבל, גם אתם נמשכת הירידה בשיעור היהודים. זה יתברר ביתר שאת לקראת 2025, שיעור האחרים ירד ל-4.1%. ב-2035 שיעורם של האחרים ירד ל-3.8%.

המסקנה ברורה, אין שום רוח גבית, או נסיקה יהודית. כל המילים הנשגבות לא באו אלא ליצור אשליה שהכול בסדר.

מה בעצם עושה "קבוצת אטינגר"? אכן יש גידול במספר הילדים לאם יהודייה ויש ירידה במספר הילדים לאם מוסלמית. אבל, בקרב היהודים שיעורי התמותה (לא של תינוקות) גבוהים כמעט כפליים מאלו של המוסלמים, שכן החברה המוסלמית היא חברה של צעירים בעיקר, ואילו בחברה היהודית יש מבוגרים רבים. ב-2008, שיעור התמותה בקרב היהודים היה 6.2 לאלף, ובקרב המוסלמים 2.5 לאלף; ב-2013 שיעור זה בקרב יהודים ירד 5.9 אך בקרב המוסלמים נשאר שיעור תמותה של 2.5 לאלף. כשמחשבים ריבוי טבעי אין זה די בלספר על שיעורי ילודה גבוהים או נמוכים, אלא על ילודה בניכוי תמותה. זהו ריבוי טבעי! מי שאינו עושה כך אומר חצי אמת.

במקרה כמו בישראל, שהיא ארץ קולטת עלייה (ויש גם ירידה) מוסיפים את העלייה בניכוי ירידה לריבוי הטבעי, והתוצאה הזאת נקראת גידול אוכלוסייה. ב-2013, בקרב היהודים השיעור עמד על 1.7% ובקרב המוסלמים - על 2.4%. למרות העלייה בשיעור הילודה בקרב היהודים והאחרים, עדיין גידול האוכלוסייה הערבית גבוה יותר. **אטינגר אפוא לא הביא את כל הסיפור, וחצי אמת גרועה משקר!**

בואו נלמד עניין זה מנתונים ממשיים (על פי למ"ס, ספטמבר 2015): בישראל ב-2013 נולדו 171,444 ילדים מכל העדות והדתות, ומתו 41,632. הריבוי הטבעי בישראל היה אז 129,812. אצל היהודים:

ב-2013 נולדו 126,999 ילדים ומתו 35,680 – הריבוי הטבעי של היהודים: 91,319. אצל המוסלמים: ב-2013 נולדו 34,927 ילדים ומתו 3,512. הריבוי הטבעי של המוסלמים: 31,415. היהודים, שמהווים 74.9% מכלל האוכלוסייה בישראל, התרבו כדי 70.3% בלבד מכלל האוכלוסייה – פחות משיעורם בה!). המוסלמים, שמהווים 20.7% מכלל האוכלוסייה בישראל, התרבו כדי 24.2% יותר משיעורם בכלל האוכלוסייה. לכן מצאנו ירידה מתמדת בשיעור היהודים בישראל למרות העלייה בילודה (לוח 2).

ומה קורה בתחום העלייה לישראל? בשנת 2013 הגיעו לארץ 16,884 עולים, אבל מאזן ההגירה היה 11,800, כלומר כ-5,084 היגרו מישראל.

ושוב: אטינגר וחבורתו לא הציגו את כל הנתונים, וחצי אמת גרועה משקר!

יום שלישי ל' בתשרי תשע"ג 16.10.12 | הארץ

ביקורת גבולות | עקיבא אלדר

אין כבר רוב יהודי

הורדת ממשלת ישראל, ולפיה היהודים הם מיעוט בארץ, יכולה רק לחזק את הקולות באירופה ובארה"ב נגד השליטה בפלסטינים

בין שורותיה של ידיעה כלכלית יבשה שפורסמה שלשום ב-"TheMarker" מסתתרת הודעה: הוראה רשמית חשובה מאין כמוה: ממשלת ישראל מאשרת, שבין הים לירדן אין יותר רוב יהודי. במלים אחרות, בטריטוריה הנתונה למרוץ תה של ישראל מתקיימת מציאות של אפרטהייד. מיעוט יהודי שולט ברוב ערבי.

בידיעה של הילה רוז מרווח, כי רשות המסים מנסה להעביר תיקון לחוק, תיקון שמטרתו לעדכן את רף הזכאות להטבת מס שתכליתה לעודד את היצוא. על פי החוק לעידוד שאושר ב-2005, מפעל זכאי להטבת מס אם לפחות 25% מהכנסותיו ממכירות בשנת מס נבעו ממכירות בשוק המונה לפחות 12 מיליון תושבים. תזכיר התיקון לחוק של האוצר מבשר, כי ב-2011 האוכלוסייה בישראל וברשות הפלסטינית חצתה את רף ה-12 המיליון תושבים - דבר המאפשר גם לתעשיינים שמשווקים לצי רכנים הללו ליהנות מהטבת המס. הפקידים החרוצים של רשות המסים מעוניינים להעלות את הרף המאפשר לזכות בהטבה בשני מיליון תושבים, כדי שלא יצטרכו להעניק הטבות ליצואנים שמוכרים בישראל ובשטחים.

לפי הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה (הכפופה למשרד ראש הממשלה), מתוך 12 מיליון התושבים החיים בצל קורתו של השלטון הישראלי, מספר פר היהודים מגיע לקצת פחות מ-5.9 מיליון (הודעת למ"ס על מספר היהודים בישראל מ-2012.4.25). 12 מיליון פחות 5.9 מיליון יהודים שווה 6.1 מיליון לא יהודים. במלים אחרות, בין הים לירדן קיימת מדינה די יהודית על פי חוקיה ומנהגיה, אבל מציאות לא כל כך דמוקרטית. על פי מקורות זרים, היהודים נהפכו למיעוט בשטחי ארץ ישראל השלמה כבר לפני כמה שנים. מעתה, זהו נתון רשמי. יהיו ודאי מי שיטענו, כי 12 המיליון כוללים את תושבי רצועת עזה, שישראל פינתה, וכי היה עלי לגרוע 1.5 מיליון נפש ממספר התושבים הלא יהודים. אבל 12 המיליון, הכוללים מן הסתם את תושבי הרצועה, הוא הנתון הרשמי שמתנוסס על נייר של משרד האוצר. אם האוכלוסייה הזאת "לא נחשבת" לעניין המאזן הדמוגרפי, יתכבד האוצר ויגרע אותה גם מהרף לקבלת הטבות המס וממאזן ההכנסות שלו.

דעות
אחרונות

20.6.2013

גיא בכור • סוגרים פער

הדמוגרפיה היהודית ניצחה

בעיני רוב הציבור הישראלי, ואולי גם העולמי, ההתיישבות היהודית במה שכר נה פעם "השטחים" מורכבת מכמה צריפים וקרוואנים סחופי רוח וחבוטים. אך האמת הערכנית היא אחרת לגמרי: אוכלוסיית היהודים בשטחי 1967 שווה כבר למחצית אוכלוסיית הפלסטינים שם, והיא במגמת זינוק דמוגרפי מהגדול ביותר בעולם.

איש אינו יודע כמה ערבים מתגוררים בשטחים, שכן הנתונים הסטטיסטיים מנופחים בידי הפלסטינים לצורכי הטעיה, וכוללים את מי שהיגרו משם כבר לפני 20 שנה ואת תושבי מזרח ירושלים, שנספרים לכן פעמיים. עם זאת, באוקטובר 2012 נערכו בחירות מקומיות ברשות הפלסטינית, ללא עזה וירושלים, ומספר בעלי זכות ההצבעה היה 515 אלף. כלומר, זה מספר הבוגרים מעל גיל 18. אם נוסף לכך מספר זהה של צעירים, הרי נגיע למעט יותר ממיליון איש, ובתוספת מזרח ירושלים – 1.4 מיליון איש. זהו המספר האמיתי.

נספח 6: הדמוגרפיה לא ניצחה: ארנון סופר משיב לגיא בכור

(ידיעות אחרונות, 30.6.13)

במאמרו "הדמוגרפיה היהודית ניצחה (ידיעות אחרונות, 20.6.13) כותב גיא בכור כי ביו"ש (כולל ירושלים), מתגוררים 1.4 מיליון איש על פי נתוני הפלסטינים משנת 2008. כיצד הוא מגיע לנתון זה?

הרשות הפלסטינית, הוא אומה, מדווחת על 515,000 בעלי זכות בחירה לרשויות. מכיוון שלמחצית האוכלוסייה זכות לבחור, נכפיל מספר זה ב-2 ונקבל 1.03 מיליון פלסטינים. להם הוא מוסיף 350 אלף תושבי ירושלים המזרחית ובסה"כ 1.4 מיליונים.

בדקתי את נתוניו בהתבסס על אותם מקורות. בכור כותב כי 515,000 הם בעלי זכות בחירה ב-93 כפרים וערים שבהם נערכו הבחירות לרשות. כאן מתחילה הבעיה, **שכן בכור לא דיווח על כל הסיפור**. כתוב שם כי ב-179 יישובים לא נערכו בחירות, ובהם מתגוררים 315,000 בוחרים. כלומר, יש להוסיף לחשבון עוד 630 אלף נפשות ולהגיע ל-2 מיליון.

אך הסיפור לא תם, מצאתי כי ביו"ש ישנם 500 יישובים פלסטיניים, מהם מפוזרים, במאהלים, חושות, בתי בודדים, בצד כפרים וערים. הנתונים שהבאנו הגיעו מ-272 כפרים וערים, **מה עלה בגורל עוד 228 החסרים?** בכל יישוב כזה מתגוררים מ-150 עד 1000 תושבים ויותר. מותר לנו אפוא להוסיף לחשבון עוד כ-200 אלף, ואליהם כדאי להוסיף את אלו שלא רשומים כלל בערים, כמו שקורה אצלנו בגלל שינויי כתובות ואי-סדרים. נוסף עוד כ-100,000 כאלה והמספר יעלה ל-300 אלף. הגענו ל-2.3 מיליון.

ל-2.3 מיליון תושבים יש ריבוי טבעי של 2.5%, שהולך ויורד, לכן בשנים 2008-2011, ריבויים הטבעי היה כ-60,000 בשנה ובשנתיים האחרונות כ-50,000. לכן נוסיף עוד כ-300,000 - ואנו כבר עומדים על 2.6 מיליון פלסטינים ביו"ש ובירושלים (או רק 2.3 מיליון ביו"ש).

מכאן אפשר להעריך מה יקרה אם נספח את השטחים לישראל כמו שבכור ובנט רוצים. נקבל כ-50% יהודים ו-50% אחרים (1.7 מיליוני ערביי ישראל, 2.3 ערביי יו"ש ללא ירושלים הנספרת בישראל, 1.75 ערביי עזה). סה"כ 5.75 מיליון פלסטינים ליד 6.2 מיליון יהודים. אם נתחכם ולא נכניס את עזה לחשבון במקרה זה, נהיה כ-60% יהודים ליד 40% פלסטינים - האם זו תהיה מדינה יהודית?

חצי אמת גרועה משקר.

נספח 7: מה חושב המינהל האזרחי על הדמוגרפיה

"בניגוד לטענות בימין: מסמך רשמי מראה כי 2.6 מיליון פלסטינים מתגוררים בגדה. בשנים האחרונות ניטש מאבק עז יצרים על מספר הפלסטינים בשטחים. בימין אומרים כי בגדה חיים מיליון וחצי פלסטינים, אך הנתונים מספרים סיפור אחר"

ניר חסון, *לארץ*, 30.6.13

במאי 2012 חיו בגדה המערבית 2,657,029 פלסטינים – כך מתברר ממסמך של המינהל האזרחי שהגיע לידי "הארץ". אבל בשנים האחרונות ניטש מאבק עז יצרים על מספר הפלסטינים הגרים בשטחים, וקבוצת חוקרים בשם "הצוות האמריקאי-ישראלי לדמוגרפיה", מנסה זה שמונה שנים להוכיח שהפלסטינים הצליחו בתחום רב להוסיף למספרם עוד כמיליון איש. אף שאין לטענות הקבוצה סימוכין בקרב מומחי הדמוגרפיה בארץ ובעולם, היא זוכה לעדנה רבה בין דוברים ופוליטיקאים בימין.

לטענת הצוות האמריקאי-ישראלי, בגדה חיים מיליון וחצי פלסטינים. טיעון נוסף ולא פחות חשוב של הצוות הוא שהזמן והדמוגרפיה פועלים לטובת ישראל ולא לטובת הפלסטינים... אחד מראשי צוות הוא יורם אטינגר, איש ימין ודיפלומט לשעבר [...]. המסמך שלהם פורסם זמן קצר לפני ההתנתקות ב-2005 ונתפס אז כניסיון לבלום את ההתנתקות באמצעות ערעור על הנתונים הדמוגרפיים. זאת, באמצעות ערעור על שני מפקדי האוכלוסין של הרשות הפלסטינית ב-1997 וב-2007, המפקדים היחידים בשטחים מאז 1967. הם נעשו בפיקוח ממשלת נורבגיה.

הפרופ' [ארנון] סופר ידוע זה שנים ארוכות כנביא זעם דמוגרפי. פגישתו עם ראש הממשלה לשעבר, אריאל שרון בשנת 2004, נחשבת אבן דרך בהחלטת אריאל שרון לצאת מרצועת עזה. בעיניו, הצוות הישראלי-אמריקאי הוא חבורה של שרלטנים שעושים מעשי רמייה מסוכנים, מסיבות פוליטיות. כבר ב-2007 פרסם סופר, עם ניב גמבש, מסמך ארוך, בשם "תעתועי פער המיליון", שמתייחס לטענות הצוות. המסמך [...] קובע שכל 21 ההנחות במסמך של הצוות הישראלי-אמריקאי פגומות מדעית.

"קח, למשל, את נושא התמותה", אומר סופר [...] באוכלוסייה הערבית אין הרבה מבוגרים ולא מתים שם הרבה. בתוך ישראל, על כל 1,000 איש יש כשישה מתים בשנה, אצל הערבים – 2.5" (ראו נספח 4 לעיל. א"ס). סופר מוסיף: "חברי הצוות גם מספרים שבכל שנה עוזבים בין 60 ל-80 אלף איש את הארץ. אז אם תהיה לנו סבלנות, עוד כמה שנים הערבי האחרון יכבה את האור. תאמין לי, הייתי בכל המעברים, אין דבר כזה. זה בלבול מוח. הם גם טוענים שצריך להוריד מהספירה 400 אלף פלסטינים שגרים בחו"ל, אבל מה מספר הצברים שיושבים בני-יורק?".

הנתונים של סופר, המקובלים על כל מי שעוסק בדבר, מספרים סיפור אחר: בישראל חיים 6.2 מיליון יהודים ואחרים; בעזה חיים 1.7 מיליון פלסטינים; בגדה חיים כ-2.5 מיליון פלסטינים. בישראל חיים עוד 1.6 מיליון פלסטינים, לא כולל דרוזים. כך שיוצא שיש 5.8 מיליון ערבים ו-6.2 מיליון יהודים. "תוסיף לזה 60 אלף מסתננים, 120 אלף תיירים כביכול שנשארו בישראל עובדים זרים, ויוצא שנכון להיום אנחנו 49% בין הירדן לים".

נספח 8: משקרים במצח נחושה: למען ארץ ישראל השלמה מותר לבדות נתונים!

להלן אני מביא נתונים של שני מקורות על ממדי היציאה מיו"ש של ערבים שלא על מנת לחזור: מקור ראשון – נתוני המינהל האזרחי מהגשרים לשנים 2007–2009; מקור שני – נתוני יעקב פייטלסון מהמכון לאסטרטגיה ציונית, ומחבריו לעבודה של יורם אטינגר, איש יחסי הציבור של הצוות הישראלי-אמריקאי, ששם לו למטרה להכחיש את הדמוגרפיה הפלסטינית. במילים אחרות – מסקנתם היא שאין הרבה ערבים בארץ ואפשר לספח את השטחים!

	מקור ראשון – מס' היוצאים מהשטחים	מקור שני – נתוני פייטלסון
2007	15,669	58,861 (עפ"י איש המינהל שרון ביטון)
2008	22,398	63,386 (רק ב-7 חודשים ראשונים)
2009	30,329	44,000 (רק ב-8 חודשים ראשונים)

אז למי להאמין? לנתונים של המינהל (מהגשרים) או לפייטלסון? להזכירכם, שפייטלסון ואטינגר הם אנשי ימין פוליטי ולא אנשי מקצוע. ואם לא שכנעתי די, הרי ציטוט ממאמרו של פייטלסון וראו את אמירות הנתונים: הערה 96 דלית הלוי, "הרש"פ מודה: עשרות אלפי פלסטינים היגרו". מקור: ערוץ 7, 2.7.07. הנה המקור המוסמך והאובייקטיבי: ערוץ 7...

אין בושה ואין כלימה, הכול מותר בעבור ארץ ישראל השלמה. ומי מקבל את נתוניהם: מוסד בגין-סאדאת באוניברסיטת בר-אילן, מי שמילאו תפקידים בכירים במשרד החינוך, ישראל היום, כל המתנחלים, חצי מחברי הכנסת 2015. לאן הגענו?

ועכשיו שאלת תם: תארו לעצמכם שצה"ל היה מאמץ את נתוני צוות זה הטוען שביו"ש מתגוררים רק 1.7 מיליוני פלסטינים ולא 2.5 מיליונים (ללא ירושלים!) ובעזה כ-1.1 או 1.3 ולא 1.85 מיליון: איך בדיוק קוראים להטעיה כזאת שעלולה הייתה לעלות בדמים רבים לחללי צה"ל?

צוות זה למד היטב שני כללים בכל הנוגע לשטיפת מוח לאומית –

האחד, להציף את הציבור בשקרים או במידע מעוות בהנחה בדוקה שאם משקרים וחוזרים על השקר שוב ושוב – השקר הופך לאמת. השני, לחסום מידע חלופי, או למנוע ערעור על השקרים. אם תעשה כך, חזקה עליך שיאמינו לשקרין! וכך, אם משקרים שוב ושוב שאין ערבים והאחרונים כבר נמצאים בדרך לגשר אלנבי (על פי ערוץ 7 או ערוץ 20, ואחר כך זה מתפרסם גם בישראל היום ומוצא חיזוק מעורך הדין יורם שפטל, אז באמת כבר אין ערבים...)

**מייחסים לדוד בן-גוריון את האמירה "אינני יודע מה העם רוצה, אך
אני יודע מה העם צריך"**

חוברת זו מתיימרת להמליץ על סדר עדיפויות לאומי לאור האתגרים
האדירים שניצבים בפני מדינת ישראל בשנת 2016.

פרופ' ארנון סופר, ראש קתדרת חייקין לגאואסטרטגיה, אוניברסיטת
חיפה.

